

“ความรุนแรงให้กำเนิดความรุนแรง
มันเป็นกฎตายตัว”

LIVE BY NIGHT

บุ รุ ษ รั ต ตี ก าล

เดนนิส เลอเฮน เขียน
อนุตรา มหาเดชน์ แปล

สร้างเป็นภาพยนตร์โดยฝีมือการกำกับและนำแสดงของ Ben Affleck

ຕອນ ໑

ເມືອງບອສຕັນ
໑໙໒໒ - ໑໙໒໔

๑

หนุ่มสิบสองนาฬิกาในเมืองเก่านาฬิกา

หลายปีให้หลัง บนเรือโย่งลำหนึ่งในอ่าวเม็กซิโก หัวของโจคอฟลิน จมอยู่ในถังซีเมนต์ มือปืนสิบสองคนยืนรอกจนกระทั่งพวกเขาออกทะเลไปไกลพอจะโยนเขาลงน้ำ ระหว่างที่โจฟังเสียงเครื่องยนต์ดังๆ และมองดูฟองคลื่นสีขาวที่ท้ายเรือ เขาก็นึกคิดว่าเรื่องสำคัญแทบทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตเขา...ไม่ว่าจะดีหรือร้าย...เริ่มต้นขึ้นในเช้าวันที่เขาบังเอิญเจอเอ็มมา กูลด์

พวกเขาพบกันไม่นานหลังรุ่งสางในปี ๑๙๒๖ เมื่อโจและพี่น้องตระกูลบาร์โตโลบ์ล้นบ่อนหลังร้านขายเหล้าเถื่อนของอัลเบิร์ต ไวต์ ในบอสตันตอนใต้ ก่อนเข้าไป โจและพี่น้องบาร์โตโลไม่รู้ว่าร้านขายเหล้าเถื่อนแห่งนั้นเป็นของอัลเบิร์ต ไวต์ ถ้าพวกเขารู้ คงแยกกันหนีไปสามทางเพื่อให้ตามรอยได้ยากขึ้น

พวกเขาลงบันไดหลังไปอย่างราบรื่น เดินผ่านบริเวณบาร์อันว่างเปล่า โดยที่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น บาร์และบ่อนกินพื้นที่ด้านหลังโกดังเก็บเครื่องเรือนริมน้ำที่ทึม อีกทั้ง หัวหน้าของโจยืนยันว่าเป็นของชาวกรีกไร้พิษสงที่เพิ่งย้ายมาจากรัฐแมริแลนด์เมื่อไม่นานนี้ แต่เมื่อพวกเขาเดินเข้าไปในห้องด้านหลังก็เห็นวงโป้กเกอร์ที่กำลังเล่นกันอย่างเมามัน ผู้เล่นห้าคนดื่มน้ำสัปดาห์จากแคนาดาในแก้วคริสตัลใบหนัก ควันบุหรี่สีเทาลอยโขมยอยู่เหนือศีรษะ กองเงินตั้งสูงอยู่กลางโต๊ะ

ไม่มีชายคนไหนดูเหมือนชาวกรีกหรือไม่มีพิษสงเลย พวกเขาแขวนเสื้อสูทไว้บนพนักเก้าอี้ ซึ่งเผยให้เห็นเป็นที่เอว เมื่อโจ ดิออน และเปาโลเดินเข้าไปพร้อมชักปืนพกออกมา ไม่มีชายคนไหนเอื้อมหยิบปืนของตัวเอง แต่โจดูออกว่ามีสองคนคิดจะทำแบบนั้น

หญิงคนหนึ่งกำลังเสิร์ฟเครื่องดื่มที่โต๊ะ เธอลงจากด้านหลัง หยิบบุหรีจากที่เขี่ยแล้วอัดคว้นเข้าปอด ทำท่าเหมือนกำลังจะหาทั้งที่มีปืนสามกระบอกเล็งอยู่ เหมือนเธออยากขอดูอะไรที่น่าประทับใจกว่านี้ในการแสดงปิดท้าย

โจและพี่น้องบาร์โตโลสวมหมวกที่ดึงลงปิดตาและมีผ้าเช็ดหน้าสีดำคลุมครึ่งล่างของใบหน้า ซึ่งเป็นเรื่องดี เพราะถ้ามีใครในกลุ่มนี้จำพวกเขาได้ พวกเขาจะเหลือเวลาชีวิตราวครึ่งวัน

ง่าย ๆ สบาย ๆ ทิม อิกกี กล่าวไว้ จูโจมพวกมันตอนรุ่งเช้า เมื่อคนกลุ่มเดียวที่เหลืออยู่ที่นั่นคือสิงห์อมควันสองคนในห้องนับเงิน

ซึ่งตรงข้ามกับนักเลงพกปืนห้าคนที่กำลังเล่นโป๊กเกอร์

ผู้เล่นคนหนึ่งกล่าว “แกรู้รีเปลว่าใครเป็นเจ้าของที่นี่”

โจไม่รู้จักหมอนั้น แต่เขารู้จักคนที่อยู่ข้างๆ เบรนนี ลูมิส อดีตนักมวยและสมาชิกแก๊งมาเฟียของอัลเบิร์ต ไวต์ ซึ่งเป็นคู่แข่งในธุรกิจเหล้าเถื่อนคนสำคัญที่สุดของทิม อิกกี พักหลังนี้มีข่าวลือว่าอัลเบิร์ตสะสมปืนกลทอมป์สันไว้ในคลังเพื่อใช้ในสงครามที่กำลังจะเกิดขึ้น ชาวแพร่สะพัดออกไป...เลือกข้าง ไม่งั้นก็เลือกป้ายหลุมศพรอได้เลย

โจกล่าวว่า “ทุกคนทำตามทีบอก ห้ามใครขยับแม้แต่นิดเดียว”

ชายที่อยู่ข้างลูมิสพลาบอีกครั้ง “ฉันถามว่าแกรู้รีเปลว่านี่โต๊ะใครไฉน”

ดิออน บาร์โตโล ตบปากเขาด้วยปืนพก ตบแรงพอจนเขากระเด็นร่วงจากเก้าอี้และเลือดออก ทำให้คนอื่น ๆ คิดว่า ดีแค่ไหนที่ตนไม่ถูกปืนพกตบปาก

โจกล่าว “ทุกคนยกเว้นผู้หญิง คุณเขาลง มือไว้ที่ท้ายทอย”

เบรนนี ลูมิส จ้องตาโจ “ฉันจะโทร.หาแม่แกเมื่อเรื่องทั้งหมดนี้

จบลง ไฉน จะแนะนำสู่หีบสวดยๆที่เข้ากับโรงศพแก”

ว่ากันว่าลูมิส อดีตนักมวยสโมสรรที่ขึ้นชกที่เมคานิกส์ฮอลล์และ
คู่ซ้อมของโม่ มัลลินส์ ขาโหด หมดหนักรบๆกับถุงลูกบิลเลียด เขาฆ่าคน
ให้อัลเบิร์ต ไวต์ ไม่ได้ทำเป็นอาชีพอย่างจริงจัง แต่ลือกันว่า เขาอยากให้อัลเบิร์ตรู้ว่า ถ้ามันกลายเป็นงานเต็มเวลาขึ้นมาเมื่อไหร่ เขาก็อาวุโสที่สุด

ใจไม่เคยสัมผัสความกลัวใดที่เหมือนวินาทีที่เขามองดวงตาสีน้ำตาล
คู่เล็กจิ๋วของลูมิสมาก่อน แต่เขาก็ขี้นไปอยู่ที่พื้นอยู่ดี ค่อนข้างประหลาดใจ
ที่มีมือไม่สั่น เบรนแดน ลูมิส ประสานมือไว้ที่ท้ายทอยและคุกเข่า เมื่อเขา
ทำแบบนั้น คนอื่นๆก็ทำตาม

โจพูดกับผู้หญิง “มานี่สิ คุณผู้หญิง เราไม่ทำร้ายคุณหรอก”

เธอบู้กัหนูหริ่และมองเขาเหมือนเธอกำลังคิดจะจุดอีกมวน หรือเติม
เหล้าให้ตัวเองสักหน่อย เธอเดินข้ามห้องมาหาเขา หญิงสาวอายุใกล้เคียงกับ
เขา อาจจะสักยี่สิบกว่าๆ มีดวงตาสีเหมือนฤดูหนาว และผิวขาวซีดจนเขา
แทบมองทะลุเข้าไปเห็นเลือดและเนื้อเยื่อที่อยู่ข้างใต้

เขาเฝ้าดูเธอเดินมาขณะที่พี่น้องตระกูลบาร์โตนีโลรีบอาวุธจากนักเล่นไพ่
ปิ่นปักส่งเสียงดังตึบเมื่อพวกเขาโยนมันลงบนโต๊ะแบล็กแจ็กใกล้ๆ แต่
หญิงสาวไม่สะอึกด้วยซ้ำ แสงไฟลอดเด่นอยู่ในดวงตาสีเทาของเธอ

เธอก้าวมาหยุดหน้าปากกระบอกปืนของเขาและกล่าว “แล้วท่าน
สุภาพบุรุษจะดื่มอะไรพร้อมการปล้นในเช้าวันนี้”

โจยื่นกระสอบผ้าหนึ่งในสองใบที่เขาถือเข้ามาให้เธอ “เงินบนโต๊ะครับ”
“เดี๋ยวจัดให้ค่ะ”

เมื่อเธอเดินข้ามห้องกลับไปโต๊ะ เขาก็หยิบถุงเงินออกมาหนึ่งออกจาก
กระสอบอีกใบ จากนั้นก็โยนกระสอบให้เปาโล เปาโลก็มลงข้างๆนักเล่นไพ่
คนแรกและใส่ถุงเงินใส่หลังไวด์ตรงนั้นแอว จากนั้นก็เดินหน้าใส่ถุงเงิน
จนถัดไป

หญิงสาวกวาดเงินจำนวนมากจากกลางโต๊ะ ซึ่งโจสังเกตเห็นว่าไม่ใช่แค่
ธนบัตรเท่านั้น แต่มีนาฬิกาและเครื่องเพชรพลอยรวมอยู่ด้วย จากนั้นก็
รวบรวมกองของทุกคน เปาโลใส่ถุงเงินใส่ชายทุกคนบนพื้นเสร็จแล้วและเริ่ม

อุดปากพวกเขา

โจมองสำรวจห้อง วงล้อรูเล็ติดอยู่ด้านหลังเขา โต๊ะแคร์ปัสตั้งชิดผนัง ใต้บันได เขานับโต๊ะเบสิกแจ็กได้สามโต๊ะและโต๊ะไฟแบ็กคาระหนึ่งโต๊ะ ตู้สล็อตแมชชีนหกตู้ครอบพื้นที่ติดผนังด้านหลัง โต๊ะตัวเตี้ยที่มีโทรศัพท์สลิปกว่าเครื่องวางอยู่ประกอบขึ้นเป็นศูนย์ให้บริการ กระดานด้านหลังมีรายชื่อมาจากการแข่งขันนัดที่สิบสองเมื่อคืนที่สนามแข่งม้ารืตวิลล์ ประตูอีกบานนอกเหนือจากบานที่พวกเขาผ่านเข้ามาเขียนด้วยชอล์กเป็นตัว ส ที่ย่อมาจาก สั้วม ซึ่งก็สมเหตุสมผลดี เพราะคนมาต้องนืออยู่แล้ว

เว้นแต่ว่าตอนที่โจเดินผ่านบาร์ เขาเห็นห้องน้ำสองห้อง ซึ่งน่าจะเพียงพอต่อการใช้งานแน่นอน และอีกอย่างก็คือ ห้องน้ำห้องนี้ก็มีกุญแจสายยูกำลังอยู่

เขามองไปยังเบรนนี ลูมิส ที่นอนอยู่บนพื้นและมีผ้าอุดปาก แต่กำลังเฝ้าดูวงล้อหมุนในหัวใจ โจเองก็เฝ้าดูวงล้อในหัวลูมิสหมุนอยู่เช่นกัน และเขารู้ทันทีที่เห็นกุญแจสายยูกุ ห้องน้ำนั้นไม่ใช่ห้องน้ำ

มันเป็นห้องนับเงิน

ห้องนับเงินของอัลเบิร์ต ไวต์

เมื่อดูจากธุรกิจบ่อนของอิกกีในช่วงสองวันที่ผ่านมา ลับดาห์แรกของเดือนตุลาคมที่อากาศเริ่มเย็น โจคาดว่าน่าจะมีทรัพย์สินสมบัติก้อนเล็กอยู่หลังประตูบานนั้น

ทรัพย์สินสมบัติก้อนเล็กของอัลเบิร์ต ไวต์

หญิงสาวเดินกลับมาหาเขาพร้อมกระสอบของจากโต๊ะโป๊กเกอร์ “ของหวานของคุณคะ” เธอกล่าวและส่งกระสอบให้เขา เขาไม่อาจมองข้ามสายตาอันแน่วแน่ของเธอได้ เธอไม่ได้แค่จ้องเขาธรรมดาๆ แต่จ้องทะลุเข้าไปถึงข้างใน เขาแน่ใจว่าเธอเห็นใบหน้าของเขาเบื้องหลังผ้าเช็ดหน้าและหมวกที่ดิ่งต่ำ ลักวันในตอนเช้าเขาจะเดินสวนกับเธอที่กำลังไปซื้อนูห์ ได้ยินเธอตะโกนว่า “นั่นเขาละ!” เขาไม่มีเวลาหลบตาก่อนกระสุนจะปะทะเขาด้วยซ้ำ

เขาจับกระสอบมาและชูกุญแจมือที่ห้อยอยู่ที่นิ้ว “หันหลัง”

“คะ จะทำเดี๋ยวนี้อะคะ” เธอหันหลังให้เขาและเอามือไพล่หลัง ข้อนีว

เธอกดแนบบั้นเอว ปลายนิ้วห้อยอยู่เหนือบั้นท้าย โจ๊ะตระหนกว่าสิ่งสุดท้าย
ที่เขาควรทำคือจอตจ่ออยู่ที่บั้นท้ายใครสักคน หยุดแค่นั้น

เขาสวมถุงเท้าอันแรกรอบข้อมือเธอ “ผมจะเบามือ”

“ไม่ต้องลำบากเพราะฉันหรอก” เธอมองข้ามไหล่กลับไปที่เขา “แค่
พยายามอย่าให้เป็นรอยก็พอ”

พระเจ้า

“คุณชื่ออะไร”

“เอ็มมา กูลด์” เธอกล่าว “คุณล่ะ”

“โดนหมายหัว”

“โดยสาว ๆ ทุกคนหรือทางการล่ะ”

เขาต่อปากต่อคำกับเธอและเล็งปืนไปทั่วห้องพร้อม ๆ กันไม่ได้ เขาจึง
จับเธอหันมาและหยิบผ้าอุดปากออกจากกระเป๋า ผ้าอุดปากคือถุงเท้าผู้ชาย
ที่เปาโล บาร์โตโล ชโมยมาจากร้านวูลเวิร์ธส์ที่เขาทำงานอยู่

“คุณจะเอาถุงเท้ายัดปากฉัน”

“ใช่”

“ถุงเท้า ในปากฉัน”

“ยังไม่ได้ใช้” โจกล่าว “ผมสัญญา”

เธอเลิกคิ้วข้างหนึ่ง มันเป็นสีทองเหลืองหม่นหมองเหมือนผมของเธอ
และเงางามอ่อนนุ่มเหมือนขนตัวเออร์มิน

“ผมไม่โกหกคุณหรอก” โจกล่าว และในชั่วขณะนั้นเขาก็รู้สึกเหมือน
กำลังพูดความจริง

“คนโกหกมักพูดแบบนี้” เธออำปากเหมือนเด็กที่ยอมจำนนต่อยา
เติมซ้อน และเขาก็คิดจะพูดอย่างอื่นกับเธอ แต่คิดไม่ออก เขาคิดจะถาม
อะไรเธอบางอย่าง เพียงเพื่อให้ได้ยินเสียงเธออีกครั้ง

ตาเธอกระตุกเล็กน้อยเมื่อเขาดันถุงเท้าเข้าไปในปากเธอ แล้วเธอก็
พยายามถ่มมันออกมา... พวกเขาทำแบบนี้เสมอ... พลังส่ายหน้าเมื่อเธอเห็น
สายเชือกในมือเขา แต่เขาพร้อมจัดการเธอแล้ว เขารัดเชือกพาดปากไปด้านหลัง
แนบแนบแก้มสองข้างอย่างแน่นหนา ขณะที่เขามัดเชือกที่ท้ายทอย เธอ

ก็มองเขาราวกับว่า จนถึงตอนนี้การกระทำทั้งหมดดำเนินไปอย่างมีเกียรติ
น่าตื่นเต้นด้วยซ้ำ แต่เขาเพิ่งทำมันต่างพร้อย

“นี่เป็นผ้าไหมทำลิปเปอร์เซ็นต์” เขากล่าว

เล็กก็หัวเราะ

“ถุงเท้าละ” เขากล่าว “ไปอยู่กับเพื่อนคุณ”

เธอคุกเข่าข้างเบรนแดน ลูมิส ซึ่งยังไม่ละลายตาไปจากใจ ไม่แม้แต่
ครั้งเดียวตลอดช่วงเวลาทั้งหมด

โจมองประตูที่เปิดไปสู่ห้องนับเงิน มองกุญแจสายยูบนประตู เขา
ปล่อยให้ลูมิสมองตามสายตาเขา จากนั้นเขาก็มองตาลูมิส ตาของลูมิส
เปลี่ยนเป็นไร้ความรู้สึกขณะรอดูว่าพวกเขาจะทำอะไรต่อไป

โจจ้องตาเขาและกล่าว “ไปกันเถอะพวก เสรีจรรยาแล้ว”

ลูมิสกะพริบตาหนึ่งครั้งอย่างเชื่องช้า และโจก็ตัดสินใจยอมรับว่าการ
กระทำได้กล่าวเป็นการเสนอสันติภาพ หรือความเป็นไปได้ว่าจะเป็นเช่นนั้น
แล้วแผ่นออกจากที่นั่น

เมื่อออกไป พวกเขาก็ขับรถเลียบริมน้ำ ท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินเข้มตัดกับแถบ
สีเหลืองเข้ม นกนางนวลบินขึ้นลงพลางส่งเสียงร้อง บันจันบนเรือเหวี่ยง
เข้ามาอย่างแรงเหนือถนนท่าเทียบเรือ จากนั้นก็เหวี่ยงกลับพร้อมเสียงแหลม
บาดหูขณะที่เป่าโล่ขับรถทับเงาของมัน คนงานท่าเรือ คนงานขนสินค้าขึ้นลง
เรือ และคนขับรถบรรทุกยืนอยู่ตามเสาเข็มพลางสูบบุหรี่ในอากาศเย็นจัด
คนงานกลุ่มหนึ่งพาหินใส่คนางนวล

โจเลื่อนกระจกลง ปล่อยให้อากาศเย็นปะทะใบหน้าและดวงตา มัน
มีกลิ่นเหมือนเกลือ เลือดปลา และน้ำมันเบนซิน

ดิออน บาร์โธโล หันกลับมามองเขาจากเบาะหน้า “เกถามชื่อสาวน้อย
คนนั้นหรือ”

โจกล่าว “แค่ชวนคุยนะ”

“แกใส่กุญแจมือเธออย่างกับติดเข็มกลัดให้เธอและชวนเธอไปงาน
เต้นรำ”

โจยืนหน้าออกนอกหน้าต่างที่เปิดอยู่ครู่หนึ่ง สูดอากาศสกปรกให้ลึกที่สุดเท่าที่ทำได้ เปาโลขับออกไปนอกอู่เรือและขึ้นไปตามถนนบรอดเวย์ รถเนซเปิดประทุนทำความเร็วสามสิบไมล์ต่อชั่วโมงได้สบายๆ

“ฉันเคยเห็นเธอมาก่อน” เปาโลกล่าว

โจตั้งศีรษะกลับเข้ามาในรถ “ที่ไหน”

“ไม่รู้สิ แต่เคยเห็น ฉันแน่ใจ” เขาขับรถเนซกระเด็นไปบนถนนบรอดเวย์และทุกคนก็กระเด็นไปพร้อมกับมัน “บางทีแกน่าจะเขียนกลอนให้เธอนะ”

“เขียนกลอนให้เธอเนี่ยนะ” โจกล่าว “ทำไมแกไม่ลดความเร็วแล้วเลิกขับเหมือนเราทำอะไรผิดซะที”

ดิออนหันมาหาโจ ก่อนจะวางแขนบนพนักที่นั่ง “อันที่จริงเขาเคยเขียนกลอนให้ผู้หญิงครึ่งหนึ่ง...พี่ชายฉันนะ”

“จริงเหรอ”

เปาโลสบตาเขาในกระจกมองหลังและพยักหน้าให้เขาอย่างเคร่งขรึม

“เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไร” ดิออนกล่าว “เธออ่านหนังสือไม่ออก”

พวกเขามุ่งลงใต้ไปยังย่านดอร์เซสเตอร์และติดอยู่ในการจราจรเพราะมีตัวหนึ่งตายคาที่อยู่นอกจัตุรัสแอนดรูว์พอดี้ ต้องมีการเปลี่ยนเส้นทาง การจราจรอ้อมมั่วและเกวียนบรรทุกน้ำแข็งที่พลิกคว่ำ เศษน้ำแข็งในร่องพื้นหินเปล่งประกายระยิบระยับเหมือนซีโลหะ คนขายน้ำแข็งยืนอยู่ข้างศพม้าพลางเตะซีโลหะมัน โจคิดถึงเธอตลอดทาง มือของเธอแห้งและนุ่ม มันเล็กมากและเป็นสีชมพูตรงสันมือ เส้นเลือดที่ข้อมือเป็นสีม่วง เธอมีกระดุมดำหลังหูขวาแต่ไม่มีที่หูซ้าย

พี่น้องตระกูลบาร์โตโลอาศัยอยู่บนถนนดอร์เซสเตอร์อะเวนิว เหนือร้านขายเนื้อและร้านซ่อมรองเท้า คนขายเนื้อและช่างซ่อมรองเท้าแต่งงานกับพี่น้องคู่นี้ และเกลียดชังหน้ากันน้อยกว่าที่พวกเขาเกลียดภรรยาของตัวเองแค่คนเดียว แต่เรื่องนั้นไม่ได้หยุดพวกเขาจากการเปิดร้านขายเหล้าเถื่อนในชั้นใต้ดินที่พวกเขาใช้ร่วมกัน ทุกคืนจะมีผู้คนมาจากสิบหกเขตของย่าน

ดอร์เชสเตอร์ รวมทั้งเขตที่ห่างไกลอย่างนอร์ทซอร์ เพื่อตีพิมพ์ชิ้นยอดทางตอนใต้ของเมืองมอนทรีออล และฟังนักร้องหญิงผิวดำชื่อเดอโลลาห์ เดอลูท ร้องเพลงเกี่ยวกับรักที่ไม่สมหวัง ในสถานที่ซึ่งมีชื่อเรียกอย่างไม่เป็นทางการว่าเดอะซูลเซซ ทั้งหมดนั้นทำให้คนขายเนื้อโมโหมากจนผมร่วง พี่น้องตระกูลบาร์โตโลอยู่ร้านเดอะซูลเซซเกือบทุกคืน ซึ่งก็ไม่ใช่ไร แต่การอาศัยอยู่เหนือร้านดูโง่เง่าในความคิดของโจ แค่ตำรวจผู้ซื่อสัตย์หรือเจ้าหน้าที่กระทรวงการคลังบุกค้นร้านอย่างถูกกฎหมายเพียงครั้งเดียว แม้จะดูไม่น่าเป็นไปได้แค่ไหนก็ตาม พวกเจ้าหน้าที่ก็คงไม่มีปัญหากับการสืบประตูดองดองและเปาโล เข้าไปเจอเงิน ปืน รวมถึงเครื่องเพชรพลอยที่ชาวอิตาลีสองคน ซึ่งคนหนึ่งทำงานในร้านขายของชำและอีกคนทำงานที่ห้างสรรพสินค้า ไม่มีทางบอกที่มาที่ไปได้

จริงอยู่ ปกติแล้วเครื่องเพชรพลอยจะออกประตูดูไปสู่อิมิ เดรโก ผู้รับซื้อของโจที่พวกเขาติดต่อซื้อขายกันมาตั้งแต่อายุสิบห้า แต่ปกติแล้วเงินจะไม่ไปไกลกว่าโต๊ะพนันหลังร้านเดอะซูลเซซ หรือในพุกนอนของพวกเขา

โจเอนตัวฟังตุ้ยเอนและเผ่าดูเปาโลเก็บเงินส่วนแบ่งของเขากับน้องชายไว้ที่นั่นในเช้าวันนั้น แค่เลิกผ้าปูเตียงที่กลายเป็นสีเหลืองจากคราบเหงื่อขึ้นก็จะเห็นเงินส่วนแบ่งหลายปึกที่พวกเขาขังไว้ด้านข้าง ดิออนส่งปึกธนบัตรให้เปาโลและเปาโลก็ยัดมันเข้าไปเหมือนเขากำลังยัดไส้สัตว์ปึกสำหรับเทศกาล

ด้วยวัยยี่สิบสาม เปาโลแก่ที่สุดในหมู่พวกเขา แต่ดิออนผู้อ่อนกว่าสองปึกกลับดูแก่กว่า อาจเป็นเพราะเขาฉลาดกว่า หรือไม่ก็เป็นเพราะเขาเหี้ยมโหดกว่า โจที่จะอายุครบยี่สิบเดือนหน้า อายุน้อยสุดในหมู่พวกเขา แต่ได้รับการยอมรับว่าเป็นมันสมองของกลุ่มนับตั้งแต่ร่วมมือกันบุกปล้นแผงขายหนังสือพิมพ์ตอนที่โจอายุสิบสาม

เปาโลลุกขึ้นจากพื้น “ฉันรู้แล้วว่าเคยเห็นเธอที่ไหน” เขาปิดฝุนออกจากเขา

โจเดินมาจากตุ้ยเอน “ที่ไหน”

“แต่เขาไม่จิตใจเธอ” ดิออนกล่าว

“ที่ไหน” โจพูดซ้ำ

เปาโลชี้ไปที่พื้น “ข้างล่าง”

“ที่เดอะฮูลเซเฮรอ”

เปาโลพยักหน้า “เธอเข้ามากับอัลเบิร์ต”

“อัลเบิร์ตไหน”

“อัลเบิร์ต ราชาแห่งมอนเตเนโกร” ดิออนกล่าว “นายคิดว่าอัลเบิร์ตไหนล่ะ”

โชคไม่ดีที่มีอัลเบิร์ตเพียงคนเดียวในเมืองบอสตันที่ได้รับการกล่าวถึงโดยไม่เอ่ยนามสกุล อัลเบิร์ต ไวต์ ชายที่พวกเขาเพิ่งปล้น

อัลเบิร์ตเป็นอดีตวีรบุรุษสงครามมอโรในประเทศฟิลิปปินส์และเป็นการตรวจเก่าตงาน เหมือนพี่ชายของโจ หลังการประท้วงในปี ๑๙๑๙ ปัจจุบันเขาเป็นเจ้าของอู่รถไวต์การาจแอนด์อโตโมบิลฟากาสรีเพร์ (เดิมชื่อแฮลโลแรนส์ไทร์แอนด์อโตโมบิลฟ) ร้านไวต์สตาร์ทาว์นคาเฟ่ (เดิมชื่อแฮลโลแรนส์ลิ้นซ์เคาน์เตอร์) และบริษัทขนส่งไวต์สเฟรทแอนด์แทรนส์คอนทิกิเนนตัลชิปปิง (เดิมชื่อแฮลโลแรนส์ทาร์กิง) มีข่าวลือว่าเขาฆ่าบิตซี แฮลโลแรน ด้วยตัวเอง บิตซีถูกยิงสิบเอ็ดนัดในตู้โทรศัพท์ไม้โอ๊กภายในร้านขายยาเร็กซ์อลล์ที่จัตุรัสเอเกลสตัน กระสุนหลายนัดยิงมาจากระยะเผาขนจนทำให้ตู้ไม่ลุกเป็นไฟ มีข่าวลือว่าอัลเบิร์ตซื้อซากตู้โทรศัพท์ไม้โอ๊กนั้น บูรณะมัน และเก็บมันไว้ในห้องทำงานที่บ้านของเขาบนแอสมอนต์ฮิลล์ซึ่งเขาเป็นเจ้าของและโทรศัพท์ทุกสายด้วยตู้นั้น

“ฉันเธอก็คือเด็กอัลเบิร์ต” มันทำให้โจห่อเหี่ยวเมื่อคิดว่าเธอเป็นแค่แฟนนกเลง เขานึกภาพพวกเขาสองคนเร่งความเร็วข้ามประเทศด้วยรถยนต์ที่ขโมยมา ไม่มีภาระผูกพันกับอดีตหรืออนาคต ไกล่ล้าท้องฟ้าสีแดงและดวงอาทิตย์ที่กำลังตกไปจนถึงประเทศเม็กซิโก

“ฉันเคยเห็นพวกเขาอยู่ด้วยกันสามครั้ง” เปาโลพูด

“ตกลงว่าเคยเห็นสามครั้งแล้ว”

เปาโลก้มลงมองนิ้วมือเพื่อยืนยัน “ใช่”

“แล้วทำไมเธอถึงไปเลิฟเครื่องดื่มที่โต๊ะโป๊กเกอร์ของเธอ”

“เธอจะทำอะไรอย่างอื่นได้” ดิออนกล่าว “เกษียณรีง”

“ไม่ใช่ แต่...”

“อัลเบิร์ตแต่งงานแล้ว” ดิออนกล่าว “ใครจะบอกได้ว่าสาวนักปาร์ตี้จะอยู่ในอ้อมแขนของเขานานแค่ไหน”

“เธอดูเป็นสาวนักปาร์ตี้ในสายตาแกเธอ”

ดิออนค่อยๆ ใช้นิ้วหัวแม่มือเปิดฝาขวดเหล้ายีนจากแคนาดา ดวงตาไร้อารมณ์ของเขาจ้องใจ “เธอไม่ได้ดูเหมือนอะไรในสายตาค้นนอกจากสาวที่เก็บเงินใส่ถุงให้เรา ฉันบอกแกไม่ได้ด้วยซ้ำว่าผมเธอสีอะไร ฉันบอกไม่ได้--”

“สีบลอนด์เข้ม เกือบเป็นสีน้ำตาลอ่อน แต่ไม่เข้มขนาดนั้น”

“เธอเป็นเด็กของอัลเบิร์ต” ดิออนรินเครื่องดื่มให้ทุกคน

“เป็นก็เป็น” โจกล่าว

“แค่เราบุกปล้นร้านของเขาก็แย่มากแล้ว อย่าคิดทำอะไรอย่างอื่นจากเข่อีกเลย เข้าใจรีเปล่า”

โจไม่พูดอะไร

“เข้าใจรีเปล่า” ดิออนทวนคำ

“เข้าใจ” โจเอื้อมหยิบเครื่องดื่ม “ก็ได้”

เธอไม่เข้ามาในเดอะซูลเซตตลอดสามคืนถัดจากนั้น โจแน่ใจ เขาอยู่ที่นั่นตั้งแต่ร้านเปิดจนปิด ทุกคืน

อัลเบิร์ตเข้ามาที่ร้าน เขาสวมหนึ่งในชุดสูทหลายทาสีขาวนวลเป็นเอกลักษณ์ประจำตัว เหมือนเขาอยู่ที่กรุงลิสบอนหรืออะไรสักอย่าง เขาสวมมันกับหมวกสักหลาดขอบโค้งสีน้ำตาล เข้ากับรองเท้าสีน้ำตาลและลายทางสีน้ำตาล เวลาหิมะตก เขาสวมชุดสูทสีน้ำตาลที่มีลายทางสีขาวนวลกับหมวกสีขาวนวล และรองเท้าหุ้มข้อสีขาและน้ำตาล เมื่อเดือนกุมภาพันธ์มาเยือนอีกครั้ง เขาเปลี่ยนไปสวมชุดสูทสีน้ำตาลเข้มกับรองเท้าสีน้ำตาลเข้มและหมวกสีดำ แต่โจคิดว่าการยิงเขาตอนกลางคืนคงทำได้ง่าย ยิ่งเขาในตรอกด้วยปืนพกราคาถูกระยะยี่สิบหลา เราอาจไม่ต้องการไฟถนนเพื่อช่วยให้เห็นว่าสีขากลายเป็นสีแดงด้วยซ้ำ

อัลเบิร์ต อัลเบิร์ต โจคิดขณะที่อัลเบิร์ตเยื้องย่างผ่านม้านั่งเดี่ยวที่บาร์ของเดอะชูเลในคืนที่สาม ฉันอาจมาแก้ถ้าฉันรู้เรื่องการฆ่าดี

แต่ปัญหาคืออัลเบิร์ตไม่เข้าไปในตรอกบ่อยนัก และเมื่อเข้าไป เขาก็มีผู้คุ้มกันสี่คน ต่อให้คุณเข้าถึงตัวเขาและฆ่าเขาได้จริงๆ โจผู้ไม่ใช่ฆาตกรก็นึกสงสัยว่า ทำไมเขาถึงคิดฆ่าอัลเบิร์ต ไวต์ ตั้งแต่แรกด้วยวะ สิ่งเดียวที่คุณอาจทำสำเร็จคงเป็นการทำให้อาณาจักรธุรกิจของหุ้นส่วนอัลเบิร์ต ไวต์หยุดชะงัก ซึ่งประกอบด้วยตำรวจ ชาวอิตาลี แก๊งมาเฟียชาวอียิปต์ในย่านแมตทาแพน และนักธุรกิจถูกกฎหมายหลายคน รวมถึงธนาคารและนักลงทุนที่มีผลประโยชน์ในธุรกิจอ้อยที่รัฐฟลอริดาและประเทศคิวบา การทำให้ธุรกิจนั้นหยุดชะงักในเมืองเล็กขนาดนี้คงเป็นเหมือนการป้อนเนื้อสดให้สัตว์ในสวนสัตว์ด้วยมือเปล่า

อัลเบิร์ตมองเขาหนึ่งครั้ง มองแบบที่โจคิดว่า...เขารู้ เขารู้ เขารู้ว่าเราปล้นเขา รู้ว่าเราอยากได้ผู้หญิงของเขา เขารู้

แต่อัลเบิร์ตกล่าว “มีไม้ขีดไฟไหม”

โจจุดไม้ขีดจากบาร์และจุดบุหรี่ให้อัลเบิร์ต ไวต์

เมื่ออัลเบิร์ตเป่าไม้ขีดดับ เขาก็พ่นควันใส่หน้าโจ แล้วกล่าว “ขอบใจไอ้หนู” และเดินจากไป ผิวหนังของชายผู้นั้นขาวเหมือนชุดสูทของเขาริมฝีปากของชายผู้นั้นแดงเหมือนเลือดที่ไหลเข้าออกจากหัวใจเขา

วันที่สี่หลังการปล้น โจทำตามลางสังหรณ์และกลับไปโกดังเก็บเครื่องเรือน เขาเกือบคลาดกับเธอ ดูเหมือนว่าเหล่าเลขานุการจะเลิกงานเวลาเดียวกับพวกกรรมกร บรรดาเลขานุการดูตัวเล็ก ขณะที่คนควบคุมรถยกและกรรมกรทำเรื่องก่อให้เกิดเงาที่สูงใหญ่กว่า พวกผู้ชายออกมาพร้อมกับตะขอของคณงานทำเรื่องซึ่งห้อยจากไหล่เสื้อแจ็คเก็ตสกปรก พวกเขาพูดคุยเสียงดังรุ่มล่อม บรรดาหญิงสาว ผิวปากเล่นมุขที่มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่หัวเราะ แต่พวกผู้หญิงคงชินแล้ว เพราะพวกเธอหาทางเคลื่อนย้ายวงของตนออกจากวงของพวกผู้ชายที่ใหญ่กว่า พวกผู้ชายจำนวนหนึ่งยังคงตามไป ส่วนคนอื่นๆ กระจัดกระจาย อีกสองสามคนแยกตัวเพื่อมุ่งหน้าไปยังสถานที่ซึ่งเก็บความลับ

ได้แย่ที่สุดในท่าเรือ นั่นคือเรือบ้านที่เลิร์ฟแอลกอฮอลล์ตั้งแต่วันแรกที่ดวงอาทิตย์ขึ้นในบอสตันภายใต้กฎหมายห้ามผลิตและขายสุรา

พวกผู้หญิงเกาะกลุ่มกันแน่นและเคลื่อนที่อย่างคล่องแคล่วไปตามท่าเรือ โจมต่งเห็นเธอเพียงเพราะหญิงสาวอีกคนที่ผมสืเดียวกันหยุดเดินเพื่อปรบรองเท้า แล้วใบหน้าของเอ็มมาก็เข้ามาแทนที่เธอในฝูงชน

ใจออกเดินจากจุดที่อยู่ใกล้กับท่าขนถ่ายสินค้าของบริษัทิลเลตต์ตามหลังกลุ่มนั้นอยู่ประมาณห้าสิบหลา เขาบอกตัวเองว่าเธอคือผู้หญิงของอัลเบิร์ต ไวต์ บอกตัวเองว่าบ้าไปแล้วและต้องหยุดเรื่องนี้เดี๋ยวนี้ เขาไม่เพียงไม่ควรเดินตามผู้หญิงของอัลเบิร์ต ไวต์ เสียบริมน้ำของบอสตันตอนใต้เท่านั้น แต่เขาไม่ควรอยู่ในรัฐนี้ด้วยซ้ำ จนกว่าจะรู้แน่ชัดว่ามีใครชี้ตัวเขาได้หรือไม่ว่าเป็นคนปล้นโต๊ะโป๊กเกอร์ ทิม อิกกี ลงใต้เพื่อซื้อขายรัมและไม่อาจหาคำตอบว่าพวกเขาหลงเอยด้วยการบุกปล้นโต๊ะไพ่ผิดโต๊ะได้อย่างไร ส่วนพี่น้องตระกูลบาร์โตนีก็อยู่อย่างสงบเสถียรและหลีกเลี่ยงปัญหาจนกว่าพวกเขาจะได้ยินว่าอะไรเป็นอะไร แต่ใจซึ่งควรเป็นคนฉลาดกลับมาอยู่ที่นี้กำลังตามกลิ่นเอ็มมา กูลด์ เหมือนสุนัขหิวโหยที่เดินตามกลิ่นอาหาร

เดินหนีไป เดินหนีไป เดินหนีไป

ใจรู้ว่าเสียงนั้นพูดถูก เสียงนั้นคือเหตุผล และถ้าไม่ใช่เหตุผล ก็คงเป็นเทวดาผู้คุ้มครองเขา

ปัญหาคือวันนี้เขาไม่สนใจเทวดาผู้คุ้มครอง เขาสนใจเธอ

กลุ่มผู้หญิงเดินออกห่างจากริมน้ำและแยกกันที่สถานีบรรดเวย์ส่วนใหญ่เดินไปยังม้านั่งฝั่งตรงข้าม แต่เอ็มมาลงไปในสถานีรถไฟใต้ดิน ใจให้เธอนำไปก่อน จากนั้นก็ตามเธอผ่านเครื่องกันสามขาและลงบันไดอีกชุดก่อนจะขึ้นรถไฟที่แล่นขึ้นเหนือ บนรถไฟมีผู้คนแออัดและร้อนอบ แต่เขาไม่ละสายตาจากเธอ ซึ่งเป็นเรื่องดี เพราะเธอลงที่สถานีเซาท์ซึ่งเป็นสถานีถัดไป

สถานีเซาท์เป็นสถานีเชื่อมต่อ รถไฟใต้ดินสามสาย รถไฟลอยฟ้าสองสาย รถรางหนึ่งสาย รถประจำทางสองสาย และรถไฟระหว่างเมืองมาบรรจบกันที่สถานีนี้ การก้าวออกจากตู้รถไปบนชานชาลาทำให้เขากลายเป็น

ลูกบิลเลียดที่โดนยิงเปิดเกม กระเด็นกระดอน ถูกตรึงอยู่กับที่ และกระเด็นกระดอนอีกครั้ง เขามองไม่เห็นเธอ เขาไม่ใช่คนตัวสูงเหมือนพวกพี่ชายของเธอ ซึ่งหนึ่งในนั้นตัวสูงและอีกคนตัวสูงผิดปกติ แต่ขอบคุณพระเจ้าที่เขาไม่เตี้ย แคปานกลาง เขาเขย่งเท้าและพยายามเบียดฝ่าฝูงชนไปทางนั้น มันทำให้การเคลื่อนตัวช้าลง แต่เขาเห็นผมสีบัตเตอร์สก็อตช์ของเธอเด่นขึ้นลงใกล้กับอุโมงค์เชื่อมรถไฟลอยฟ้าที่ถนนแอตแลนติกอะเวนิว

เขาไปถึงซานซาลาจังหวัดหะวีร์ถไฟมาถึงพอดี เธอยืนอยู่ในตู้เดียวกัน ถัดไปข้างหน้าเขาสองประตูเมื่อรถไฟแล่นออกจากสถานีและเผยให้เห็นเมืองตรงหน้าพวกเขา สีฟ้า สีน้ำตาล และสีแดงอิฐเข้มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อยามสนธยาเริ่มต้นขึ้น หน้าต่างอาคารสำนักงานเปลี่ยนเป็นสีเหลือง ไฟถนนสว่างขึ้นทีละช่วงถนน ท่าเรือโผล่พ้นเส้นขอบฟ้า เอ็มมาเอนตัวพิงหน้าต่าง และใจก็เฝ้าดูทุกอย่างปรากฏอยู่ข้างหลังเธอ เธอจ้องออกไปยังตู้รถไฟที่แออัดด้วยสีหน้าเฉยชา สายตาเธอไม่จับจ้องอะไร มีเพียงความระแวงระวัง มันขีดเหลือเกิน ดวงตาของเธอ ขีดยิ่งกว่าสีผิว ขีดเหมือนเหล้าเย็นเย็นๆ กรามและจมูกของเธอแหลมเล็กน้อยและมีกระประปราย ไม่มีอะไรในตัวเธอเชื้อเชิญให้เข้าหา เธอดูเหมือนถูกขังอยู่เบื้องหลังใบหน้าอันเย็นชาและงดงามของตัวเอง

แล้วท่านสุภาพบุรุษจะดื่มอะไรพร้อมการปล้นในเช้าวันนี้ดี

แค่พยายามอย่าให้เป็นรอยก็พอ

คนโกหกมักพูดแบบนี้

เมื่อพวกเขาเคลื่อนผ่านสถานีเบตเตอร์มาร์ชและแล่นเสียงดังเหนือย่านนอร์ทเอนด์ ใจก็มองลงไปยังชุมชนแออัดที่เต็มไปด้วยความเป็นอิตาลี ไม่ว่าจะเป็นชาวอิตาลี ภาษาถิ่นของอิตาลี ประเพณีและอาหารอิตาลี และเขาก็อดคิดถึงแดนนี้ พี่ชายคนโตของเขาไม่ได้ ตำรวจชาวไอริชที่รักชุมชนแออัดอิตาลีมากจนยอมอาศัยและทำงานที่นั่น แดนนี้เป็นคนร่างใหญ่ สูงกว่าแทบทุกคนที่ใจเคยพบ เขาเป็นนักมวยผู้เก่งกาจ ตำรวจผู้เก่งกาจ และแทบไม่รู้จักความกลัว ในฐานะผู้ก่อตั้งและรองประธานสหภาพตำรวจ เขาเป็นผู้รับผิดชอบชะตากรรมของตำรวจทุกคนที่ออกไปประจัญหน้าในเดือน

กันยายน ปี ๑๙๑๙ เขาตกงาน ไม่มีหวังจะได้กลับเข้ารับตำแหน่งเดิมและถูกกีดกันไม่ให้ทำงานบังคับใช้กฎหมายทุกตำแหน่งบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก มันทำให้เขาใจสลาย หรืออย่างน้อยก็ว่ากันอย่างนั้น เขาไปลงเอยที่เขตคนผิวดำในเมืองทัลซา รัฐโอคลาโฮมา ซึ่งถูกเผาไม่เหลือซากในเหตุจลาจลเมื่อห้าปีก่อน นับตั้งแต่นั้นครอบครัวโจก็ได้ยินเพียงข่าวลือเกี่ยวกับที่อยู่ของเขาและนอราผู้เป็นภรรยา ออสติน บัลติมอร์ พิลาดेलเฟีย

ตั้งแต่เลิกงานโต โจรักพี่ชายของเขา จากนั้นก็เกลียด ตอนนั้นส่วนใหญ่แล้วเขาไม่คิดถึงพี่ เมื่อเขาคิด ก็ต้องยอมรับว่าเขาคิดถึงเสียงหัวเราะของพี่

ที่อีกฝั่งของตุรุต เอ็มมา กูลด์ เอย์ “ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ” ขณะที่เธอกรุยทางไปที่ประตู โจมองออกไปนอกหน้าต่างและเห็นว่าพวกเขาใกล้จะถึงสถานีซิตีส์แควร์ในย่านชาร์ลส์ทาวน์

ชาร์ลส์ทาวน์ มิน่าละเธอถึงไม่ตัวสั่นตอนที่ถูกปืนเล็ง ในย่านชาร์ลส์ทาวน์ พวกเขาพกปืน .๓๘ ไปกินมื้อค่ำ และใช้ลากล้อปืนคนกาแฟ

เขาตามเธอไปยังบ้านสองชั้นที่ปลายถนนยูเนียน เธอเลี้ยวขวาก่อนถึงบ้านเล็กน้อย ไปตามทางที่ทอดขนานกับด้านข้าง และเมื่อโจไปถึงตรอกหลังบ้านเธอก็หายไปแล้ว เขามองซ้ายขวา ไม่มีอะไรนอกจากบ้านสองชั้นหน้าต่างเหมือนกัน ส่วนใหญ่เป็นกระท่อมโกโรโกโสทรงซอลด์บ็อกซ์ที่มีกรอบหน้าต่างผูกพันและน้ำมันดินปะหลังคา เธออาจเข้าไปในบ้านหลังไหนก็ได้ แต่เธอเลือกทางเดินสุดท้ายของช่วงถนน เขาก็หักเอาว่าบ้านของเธอคือหลังสีฟ้าเทาที่เขากำลังยื่นประกันหน้า ซึ่งมีประตูเหล็กเหนือบลงบันไดที่ทำจากไม้

ถัดจากตัวบ้านไปเล็กน้อยมีประตูรั้วไม้ ซึ่งล็อกอยู่ เขาจึงจับขอบรั้วด้านบน ยกตัวขึ้น และมองไปยังอีกตรอกที่แคบกว่าตรอกที่เขาอยู่นอกจากถึงขยะสองสามถัง ตรอกว่างเปล่า เขาปล่อยตัวกลับลงมาและค้นกระเป๋ากางเกงเพื่อหาภิณฑิพผมที่เขาพกติดตัวทุกครั้งที่ออกจากบ้าน

สามสิบวินาทีให้หลัง เขาก็ยืนอยู่อีกฝั่งของประตูรั้วและฝักรอ

เขารอไม่นาน เพราะช่วงนี้ของวันซึ่งเป็นเวลาหลังเลิกงานไม่เคยต้องรอนาน เสียงฝีเท้าสองคู่ดังมาตามตรอก ชายสองคนพูดคุยเรื่องเครื่องปั้น

ล่ำล่ำสุดที่ตกขณะพยายามข้ามมหาสมุทรแอตแลนติก ไม่มีวีแววของนักบินชาวอังกฤษหรือซากเครื่องบิน ชั่วจิตใจหนึ่งมันอยู่ในอากาศ อึดใจต่อมามันหายไปตลอดกาล ชายคนหนึ่งเคาะปล่องบันได ไม่กี่วินาทีต่อมาโจก็ได้ยินเขาพูด “ช่างดีเหลือ”

ประตูบานหนึ่งบนปล่องบันไดเปิดออกพร้อมเสียงครี๊ดคราด แล้วอีกไม่กี่อึดใจต่อมามันก็ปิดกลับเข้าที่และล็อก

โจรอห่านาที เขาจับเวลา จากนั้นก็เดินออกจากตรอกที่สองและเคาะบนปล่องบันได

เสียงอู้อี้เอ๋อ “มีอะไร”

“ช่างดีเหลือ”

เสียงสลักดังขึ้นขณะที่ใครบางคนปลดกลอน โฉยกประตูปล่องบันไดขึ้น เขาก้าวเข้าไปในปล่องบันไดขนาดเล็กและเดินลงไปเอง ก่อนจะลดประตูปล่องบันไดลง ที่ด้านล่าง เขาเจอประตูบานที่สอง มันเปิดออกขณะที่เขาเอื้อมจับ ชายชราศีรษะล้านผู้มีจมูกรูปดอกกะหล่ำและเส้นเลือดปูดโปนพาดอยู่บนโหนกแก้มโบกมือให้เขาเข้าไป สีน้าบึงตึงและเคร่งขรึม

มันเป็นชั้นใต้ดินที่ยังตกแต่งไม่เสร็จ มีบาร์ไม่อยู่ตรงกลางพื้นดิน มีถังไม้ใช้แทนโต๊ะ แก้วทำจากไม้สนราคาถูกที่สุด

ที่บาร์ โฉน่งลงตรงผิงที่ใกล้ประตูที่สุด ผู้หญิงที่มีไขมันห้อยจากท้องแขนเหมือนพวงคนท้องเลิฟเบียร์อุ่นๆ ให้เขาหนึ่งถัง รสชาติเหมือนสบูผสมขี้เลื่อยนิดหน่อย แต่ไม่เหมือนเบียร์หรือแอลกอฮอล์เท่าไรนัก เขามองหาเอ็มมา กูลด์ ในแสงสลัวของชั้นใต้ดิน เห็นเพียงคนงานท่าเรือ กะลาสีสองคน และผู้หญิงหากินสองสามคน เปียโนตัวหนึ่งตั้งชิดผนังอิฐใต้บันไดไม่ได้ใช้งาน คีย์แตกสองสามคีย์ นี่ไม่ใช่ร้านเหล้าที่มุ่งให้ความบันเทิงนอกไปจากการชกต่อยในบาร์ระหว่างกะลาสีกับคนงานท่าเรือซึ่งจะเปิดฉากทันทีที่พวกเขาารู้ตัวว่าขาดผู้หญิงหากินไปสองคน

เธอออกมาจากประตูด้านหลังบาร์ กำลังผูกปมผ้าเช็ดหน้าที่หลังศีรษะ เธอเปลี่ยนจากเสื้อและกระโปรงเป็นเสื้อขาวประมวงสีขาวนวลและกางเกงผ้าขนสัตว์สีน้ำตาล เธอเดินอยู่ที่บาร์ คอยเทที่เขี่ยบุหรี่และเช็ดเครื่องดื่มหก

แล้วหญิงที่เสิร์ฟเครื่องดื่มให้ใจก็ถอดผ้ากันเปื้อนออกและเดินเข้าประตูด้านหลังบาร์

เมื่อเธอเดินมาถึงใจ ตาเธอก็กระตุกขณะมองถึงเบียร์ที่ใกล้หมดของเธอ “รับเพิ่มอีกไหม”

“แน่นอน”

เธอเหลือบมองใบหน้าเขาและดูเหมือนไม่ชอบผลลัพธ์ “ใครบอกคุณเกี่ยวกับที่นี่”

“ดินนี่ คูเปอร์”

“ไม่รู้จัก” เธอกล่าว

เขาก็เหมือนกัน ใจคิด พลังนึกสงสัยว่าเขาคิดซื้อเงาแบบนั้นขึ้นมาได้อย่างไร ดินนี่ ทำไม่ไม่เรียกหมอนั้นว่า“ลันซ์” (มือเที่ยง) เลยล่ะ

“เขามาจากเอเวอเรสต์”

เธอเซ็ดบาร์ตรงหน้าเขา ยังคงไม่ขยับไปเอาเครื่องดื่มให้ “เธออ”

“ใช่ เราทำงานที่ฝั่งเซลซีของแม่น้ำมิสซิสซิปปีเมื่อสัปดาห์ก่อน ชุดลอกแม่น้ำนะ”

เธอส่ายหน้า

“เอาเถอะ ดินนี่ซื้อข้ามแม่น้ำมา แล้วเล่าเรื่องที่นี่ให้ผมฟัง บอกว่าพวกคุณเสิร์ฟเบียร์ชั้นดี”

“ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าคุณโกหก”

“เพราะมีคนบอกว่าพวกคุณเสิร์ฟเบียร์ชั้นดีอย่างนั้นเธอ”

เธอจ้องเขาเหมือนที่ทำในห้องเล่นพนันด้านหลังร้านขายเหล้าเถื่อน เหมือนเธอมองเห็นลำไส้ที่ขดอยู่ในตัวเขา ปอดลีซมพู่ ความคิดที่เดินทางไปตามร่องสมอง

“เบียร์ไม่แย่นะดินนี่” เขากล่าวและยกถังขึ้น “ผมเคยดื่มที่นี่ครั้งหนึ่ง ผมสาบานได้ว่ามัน...”

“คุณตีหน้าช็อกงั้นสิ” เธอกล่าว

“ว่าไงนะคุณผู้หญิง”

“ใช่ไหมล่ะ”

เขาตัดสินใจลงทำเป็นยอมจำนนด้วยความโกรธเคือง “ผมไม่ได้โกหกคุณผู้หญิง แต่ผมไปก็ได้ ผมไปได้จริงๆ” เขายืนขึ้น “ผมติดคุณอยู่เท่าไรสำหรับครั้งแรก”

“ยี่สิบเซ็นต์”

เธอยื่นมือออกมาและเขาก็วางเหรียญลงบนนั้น เธอเก็บมันเข้ากระเป๋าทางเกงทรงผู้ชาย “คุณไม่ทำหรอก”

“อะไรนะ” เขากล่าว

“ไปนะ คุณอยากให้ฉันประทับใจที่คุณพูดว่าคุณจะไป จนฉันตัดสินใจว่าคุณคือชาร์ลี” ผู้ตรงไปตรงมาและขอให้คุณอยู่ต่อ”

“ไม่” เขายกไหล่สวมเสื้อโค้ต “ผมไปจริงๆ”

เธอโน้มตัวมาที่บาร์ “มานี่”

เขาเอียงศีรษะ

เธอกวักนิ้วเรียกเขา “มานี่”

เขาเลื่อนม้านั่งเดี่ยวสองตัวให้พ้นทางและโน้มตัวไปที่บาร์

“คุณเห็นหนุ่มๆ ตรงมุมห้องไหม ที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะที่ทำจากถังแอมป์เปลว”

เขาไม่จำเป็นต้องหันหน้า เขาเห็นพวกนั้นทันทีที่เดินเข้ามา พวกเขามีกันอยู่สามคน ดูจากรูปลักษณ์แล้วน่าจะเป็นคนงานท่าเรือ มีไหล่ของกัปตันเรือ มือแข็งแรงเหมือนหิน ดวงตาที่คุณไม่อยากจะสบด้วย

“ผมเห็นพวกเขา”

“พวกเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องฉันเอง คุณเห็นใช้ไหมล่ะว่าเราหน้าคล้ายกัน”

“ไม่”

เธอยกไหล่ “คุณรู้ไหมว่าพวกเขาทำงานอะไร”

ริมฝีปากทั้งคู่เฝ้ากันมากขนาดที่ว่าถ้าพวกเขาอ้าปากและแลบลิ้นออกมาปลายลิ้นคงแตะกัน

“ผมไม่รู้”

“พวกเขาหาตัวคนอย่างคุณที่โกหกเรื่องคนชื้อดินนี้และซ่อมจนตาย”

*Charlie หมายถึง ชายเปี่ยมเสน่ห์และเป็นที่ยอมรับของทุกคน

เธอขยับสอกลงไปข้างหน้าและโบหน้าพวกเขาก็ใกล้กันยิ่งขึ้น “แล้วพวกเขาก็จับพวกนั้นโยนลงแม่น้ำ”

หนังสือและหลังหูของโจคันยิบ “อาชีพน่าสนใจดี”

“ดีกว่าปล้นโต๊ะโป๊กเกอร์ใช่ไหมล่ะ”

ในชั่วขณะนั้น โจลีมวิธีขยับโบหน้า

“พูดอะไรฉลาดๆ หน่อยสิ” เอ็มมา กูลด์ กล่าว “อาจเกี่ยวกับถุงเท้าที่คุณยัดใส่ปากฉัน ฉันอยากได้ยีนอะไรสักอย่างที่คุณเคยและฉลาด”

โจไม่พูดอะไร

“และระหว่างที่คุณคิด” เอ็มมา กูลด์ กล่าว “คิดเรื่องนี้ด้วย พวกเขากำลังจับตาดูเราอยู่ ถ้าฉันดึงตึงหูนี้ล่ะก็ คุณไปไม่ถึงบันไดแน่”

เขามองตึงหูที่เธอขยับไปด้วยการกวัดสายตาสีซีดจาง ตึงหูขวา มันดูเหมือนถั่วชิกพี แต่มุมกว่า เขาสงสัยว่ามันจะมีรสชาติอย่างไรเมื่อเป็นสิ่งแรกที่ได้ลิ้มรสในตอนเช้า

โจเหลือบลงมองบาร์ “แล้วถ้าผมเห็นยาวโกนี้ล่ะ”

เธอมองตามสายตาเขา และเห็นปิ่นปักผมที่วางอยู่ระหว่างพวกเขา

“คุณ*เอื้อม*ไม่ถึงตึงหูแน่” เขากล่าว

เธอเลอสายตาจากปิ่นปักผมและมองไปยังแขนท่อนล่างของเขาแบบที่ทำให้เขารู้สึกว่าแขนแยกออกจากกัน เธอไล่มองผ่านกลางหน้าอก จากนั้นก็ขึ้นไปตามคอหอยและเหนือคาง เมื่อเธอสบตาเขา ตาเธอก็โตขึ้นและเฉียบคมขึ้น สุกสว่างด้วยบางอย่างที่กำเนิดขึ้นในโลกก่อนความเจริญหลายศตวรรษ

“ฉันเลิกงานเที่ยงคืน” เธอกล่าว

๒

สิ่งที่จาดหายไปในตัวเธอ

โจอาศัยอยู่ชั้นบนสุดของหอพักในย่านเวสต์เอนด์ ห่างจากความวุ่นวายของจัตุรัสสกอลเลย์เป็นระยะทางการเดินสั้นๆ แก๊งทิม อิกกี เป็นเจ้าของและดูแลหอพักแห่งนั้น ซึ่งเปิดเมืองมานาน แต่เพิ่งรุ่งเรืองในช่วงหกปีนับตั้งแต่กฎหมายห้ามเสพยาของมินเนามีผลบังคับใช้

ปกติแล้วชั้นหนึ่งเป็นที่พักของชาวไอริชที่เพิ่งลงเรือมาพร้อมรองเท้าหนังสันเตี้ยและร่างกายที่อ่อนปวกเปียก หน้าที่หนึ่งของโจคือการไปพบพวกเขาที่ทำเรือและพาพวกเขาไปยังโรงทานของอิกกี ให้พวกเขาได้กินขนมปังสีน้ำตาล ชูบชั้นสีขาว และมันฝรั่งสีเทา เขาพาพวกนั้นกลับไปยังหอพักที่พวกเขาต้องอดกันอยู่สามคนต่อหนึ่งห้อง บนฟูกแข็งสะอาดสะอ้าน ระหว่างที่เสื้อผ้าของพวกเขาได้รับการซักที่ชั้นใต้ดินโดยโสเภณีมีอายุ หลังจากหนึ่งสัปดาห์หรือราวๆนั้น เมื่อพวกเขาเรียกพลจะกำลังกลับคืนมาได้บางส่วนและกำจัดไขเท้าออกจากผมและฟันผุออกจากปาก พวกเขาจะลงชื่อในทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้งและปฏิญาณตนให้การสนับสนุนผู้สมัครของอิกกีอย่างไม่มีเงื่อนไขในการเลือกตั้งปีหน้า แล้วพวกเขาก็จะได้รับการปล่อยเป็นอิสระพร้อมชื่อและที่อยู่ของผู้ย้ายถิ่นฐานคนอื่นจากหมู่บ้านหรือประเทศเดียวกันที่อาจหางานให้พวกเขาทำได้ทันที

ที่ชั้นสองของหอพักซึ่งเข้าได้ทางประตูพิเศษคือบ่อน ชั้นสามเป็นชั้นของโสเภณี โจพักอยู่ชั้นสี่ ในห้องปลายสุดของโถงทางเดิน มีห้องน้ำสภาพดี

ซึ่งเขาใช้ร่วมกับนักเล่นมือเต็บคนไหนก็ตามที่อยู่ในเมืองช่วงเวลานั้นกับเพนนี่ พาล์มโบ โสเภณีดาวเด่นประจำช่องของทิม อีกก็ เพนนี่อายุยี่สิบห้า แต่หน้าตาเหมือนอายุสิบเจ็ด ผมของเธอสีเหมือนน้ำผึ้งในช่วงที่เปลี่ยนเมื่อแดดส่อง ชายคนหนึ่งกระโดดจากหลังคาเพราะเพนนี่ พาล์มโบ อีกคนก้าวออกจากเรือ คนที่สาม แทนที่จะฆ่าตัวตาย กลับฆ่าชายอีกคน โจชอบเธอมากพอ เธอนิสัยดีและสวยงามมอง แต่ถ้าเธอหน้าตาเหมือนอายุสิบเจ็ด เขาพนันว่าสมองเธอคงเท่าเด็กสิบขวบ เท่าที่โอบอกได้ ในนั้นมีเพียงเพลงสามเพลงกับคำอธิษฐานอันคลุมเครือเกี่ยวกับการเป็นช่างตัดเสื้อ

ในเช้าบางวัน ขึ้นอยู่กับว่าใครลงไปทีบ่อนก่อน คนหนึ่งจะนำกาแฟขึ้นมาให้อีกคน เช้านี้ เธอ นำกาแฟมาให้โจและทั้งคู่ก็นั่งข้างหน้าต่างในห้องของเขาพาลมมองออกไปยังจัตุรัสสกอตแลนด์ที่มีกันสาตลายทางกับป้ายโฆษณาตั้งสูง ขณะที่รถส่งนมคันแรกแล่นฉึกๆ ไปตามถนนทริมอนต์โรว์ เพนนี่บอกเขาว่าเมื่อคืนหมอดูคนหนึ่งยืนยันว่าเธอถูกलिขิตมาให้ตายตั้งแต่อายุยังน้อย หรือไม่ก็กลายเป็นผู้นับถือศาสนาคริสต์นิกายทรินิแทเรียนเพนเทคอสต์ในรัฐแคนซัส เมื่อโจถามว่าเธอกังวลเรื่องตายไหม เธอบอกว่าแน่นอน แต่กังวลไม่ถึงครึ่งของการย้ายไปรัฐแคนซัส

เมื่อเธอออกไป เขาก็ได้ยินเธอคุยกับใครบางคนในโรงทางเดิน จากนั้นทิม อีกก็ ก็มายืนอยู่กลางช่องประตู ทิมสวมเสื้อก็กลายทางสีเข้มไม่ติดกระดุม กางเกงขายาวที่เข้ากัน เสื้อเชิ้ตสีขาวไม่ติดกระดุมปกเสื้อและไม่ผูกเน็คไท ทิมเป็นชายผอมบาง มีผมสีขาวยาวโพลนอันงดงามและดวงตาเศร้าหมอง สิ้นหวังของบาทหลวงที่รอประหาร

“มิสเตอร์อีกก็ครับ”

“อรุณสวัสดิ์ โจ” เขาดีมกาแฟจากแก้วโบราณที่สะท้อนแดดยามเช้าจากหน้าต่าง “ธนาคารนั้นในฟิตต์สฟีลด์นะ”

“ครับ” โจกล่าว

“ชายคนที่นายอยากเจอมาที่นี่ทุกวันพฤหัสบดี แต่คืนอื่นส่วนใหญ่ นายจะเจอเขาที่ร้านในอ็อปแฮมส์คอร์เนอร์ เขาจะวางหมวกฮอมเบิร์กไว้ทางขวาของเครื่องดื่ม เขาจะให้แปลนอาคารและเส้นทางออกกับนายด้วย”

“ขอบคุณครับ มิสเตอร์อีกกี้”

อีกกี้ตอบรับคำพูดนั้นด้วยการเอียงแก้ว “อีกเรื่อง...จำคนแจกไฟที่เราคุยกันเมื่อเดือนก่อนได้ไหม”

“คาร์ล” โจกล่าว “ครับ”

“เขาเล่นสกปรกอีกแล้ว”

คาร์ล ลอบเนอร์ หนึ่งในเจ้ามือไฟแบล็กแจ็กของพวกเขามาจากบ่อนที่เล่นสกปรก พวกเขาปลอมชายผู้นั้นให้คุณโต๊ะพนันชาวสะอาดที่นี่ไม่ได้ ถ้ามีผู้เล่นร่วมโต๊ะดูเหมือนคนผิวขาวน้อยกว่า ๑๐๐ เปอร์เซนต์ ดังนั้นถ้าชาวอิตาลีหรือกรีกนั่งลงที่โต๊ะ ลืมไปได้เลย คาร์ลจับไฟสลิปและหนึ่งแต้มได้ตลอดทั้งคืนอย่างน่ามหัศจรรย์ หรืออย่างน้อยก็จนกว่าสุภาพบุรุษผู้มีผิวคล้ำกว่าจะลุกจากโต๊ะ

“ไล่เขาออก” อีกกี้กล่าว “ทันทีที่เขาเข้ามา”

“ครับ”

“เราไม่ต้องการเรื่องไร้สาระแบบนั้นที่นี่ ว่าไหม”

“แน่นอนที่สุด มิสเตอร์อีกกี้ แน่นอนที่สุด”

“แล้วก็ซ่อมตู้เบอร์สิบสองหน่วย มันเริ่มหลวมแล้ว เราอาจเป็นบ่อนที่ซื่อตรง แต่เราไม่ใช่มูลนิธิบ่อนนั้น ไซ้ไหมโจ”

โจเขียนโน้ตไว้เตือนตัวเอง “ไม่ใช่ครับ เราไม่ใช่มูลนิธิ”

ทิม อีกกี้ ดูแลบ่อนสุจริตหนึ่งในไม่กี่แห่งในเมืองบอสตัน และทำให้มันเป็นบ่อนที่ได้รับความนิยมที่สุดในเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับโต๊ะคุณภาพสูง ทิมสอนใจว่าอุปายการพนันอาจปกอลอกคนโง่ได้หนึ่งหรือสองคนสามครั้งเป็นอย่างมาก ก่อนเขาจะคิดได้และเลิกเล่น ทิมไม่ยากปกอลอกใครสองครั้ง เขาอยากสูบลีดสูบน้ำพวกนั้นไปตลอดชีวิต ทำให้พวกเขาเล่นต่อ ให้พวกเขาดื่มต่อ แล้วพวกเขาก็จะขุดเงินทั้งหมดมาให้และขอบคุณพวกเราที่ช่วยแบ่งเบามาระ

“ผู้คนที่เราให้บริการนะ” ทิมกล่าวมากกว่าหนึ่งครั้ง “พวกเขามาเยือนแค่ตอนกลางคืน แต่เราอาศัยอยู่ที่นั่น พวกเขาเช่าสิ่งที่เราเป็นเจ้าของ นั่นหมายความว่า เมื่อพวกเขามาเล่นในกระเบทรายของเร เราต้องทำกำไรจาก

ทรายทุกเม็ด”

ทิม อิกกี เป็นหนึ่งในคนที่ฉลาดกว่าที่โจเคยรู้จัก ในช่วงแรกของการห้ามผลิตและขายสุรา เมื่อแก๊งมาเฟียในเมืองถูกแบ่งแยกโดยชาติพันธุ์ ชาวอิตาเลียนค้ำกับชาวอิตาเลียนนั้น ชาวยิวค้ำกับชาวยิวเท่านั้น ชาวไอริชค้ำกับชาวไอริชเท่านั้น อิกกีค้ำกับทุกคน เขาเข้าร่วมกับจังก์โรล กาลาเบรเซ ผู้คุมแก๊งเปสกาตัวแระหว่างที่ผู้เฒ่าเปสกาตัวเรออยู่ในคุก และพวกเขาก็เริ่มซื้อขายเหล้ารัมแคริบเบียนขณะที่คนอื่นทุกคนซื้อขายวิสกี เมื่อแก๊งในเมืองดีทรอยต์และนครนิวยอร์กใช้อำนาจของพวกเขาเปลี่ยนทุกคนให้กลายเป็นผู้รับเหมารายย่อยในการค้าขายวิสกี แก๊งของอิกกีและเปสกาโตเรก็ผูกขาดตลาดน้ำตาลและกากน้ำตาล ผลผลิตส่วนใหญ่มาจากประเทศคิวบา ข้ามช่องแคบฟลอริดา เปลี่ยนเป็นเหล้ารัมบนผืนดินสหรัฐฯ และขนส่งข้ามคืนขึ้นมาตามบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออกเพื่อขายในราคาที่เพิ่มขึ้น ๘๐ เปอร์เซ็นต์

ทันทีที่ทิมกลับจากการเดินทางไปเมืองแทมปาครั้งล่าสุด เขาก็พูดคุยเรื่องความผิดพลาดที่โหดงับเครื่องเรือนเซาท์กับโจ เขาชมเชยโจที่ฉลาดพอที่จะไม่เอาเงินจากห้องนับเงิน (“นั่นหลีกเลียงสงครามได้ชะงัด” ทิมกล่าว) และบอกต่ออีกว่า เมื่อใดก็ตามที่เขาสืบรู้ว่าเพราะเหตุใดพวกเขาถึงได้รับคำแนะนำห่วยๆ และอันตรายแบบนั้น ใครบางคนจะต้องถูกแขวนจากข้อสูงเพื่อยอดแหลมของที่ทำการศุลกากร

โจอยากเชื่อเขา เพราะไม่เช่นนั้นก็ต้องเชื่อว่าทิมส่งพวกเขาไปที่โหดแห่งนั้นเพราะ ต้องการ เริ่มสงครามกับอัลเบิร์ต ไวต์ ไม่ใช่เรื่องแปลกถ้าทิมจะกล้าสละชีวิตคนที่เขาให้คำปรึกษาามาตั้งแต่เด็กเพื่อเป้าหมายที่จะผูกขาดตลาดเหล้ารัมตลอดกาล อันที่จริงไม่มีอะไรที่ทิมไม่กล้าทำ ไม่มีเลยสักอย่าง นั่นคือสิ่งจำเป็นเพื่อขึ้นเป็นที่หนึ่งในธุรกิจ ทุกคนต้องรู้ว่าคุณตัดความรู้สึกผิดชอบชั่วดีทิ้งไปนานแล้ว

ในห้องของโจเวลานี้ ทิมเติมเหล้ารัมจากขวดเหล้าพกพาใส่กาแฟและจิบหนึ่งอีก เขายื่นขวดเหล้าให้โจ แต่โจส่ายหน้าปฏิเสธ ทิมจึงเก็บขวดเหล้ากลับเข้ากระเป๋า “พักหลังนี้นายไปไหนมาบ้าง”

“ผมก็อยู่แถวนี้”

อีกก็จ้องตาเขา “สัปดาห์นี้และสัปดาห์ก่อนนายออกข้างนอกทุกคืน มีแฟนหรือไง”

โจคิดจะโกหก แต่ก็ไม่เห็นประโยชน์ “มีครับ”

“เธอนิสัยดีรีเปล่า”

“เธอมีชีวิตชีวา เธอ...” โจคิดคำที่แม่นยำไม่ออก “...พิเศษ”

อีกก็เดินพันกรอบประตู “นายเจอพวกติดเข็มเข้าให้สิท่า” เขาทำท่าเลียนแบบการแทงเข็มเข้าไปในแขน “ฉันดูออก” เขาเดินเข้ามาและเอามือกุมหลังคอของโจ “เราไม่มีโอกาสได้เจอคนดี ๆ มากนัก ไม่ใช่ในสายงานของเรา เธอทำอาหารไหม”

“ทำครับ” ความจริงคือ...โจไม่รู้

“เรื่องนั้นสำคัญนะ ไม่ใช่ว่าพวกเธอเก่งหรือไม่เก่ง แค่ว่าพวกเธอเต็มใจทำ” อีกก็ปล่อยมือจากคอเขาและเดินกลับไปประตู “คุยกับหมอนั้นเรื่องพิตต์สฟิลด์”

“แน่นอนครับ”

“ดีมาก” ทิมกล่าวและมุ่งลงบันไดไปยังห้องทำงานของเขาที่ตั้งอยู่หลังห้องจ่ายเงินของบ่อน

คาร์ล ลอบเนอร์ ลงเอยด้วยการทำงานอีกสองคืนก่อนที่โจจะนึกขึ้นได้ว่าต้องไล่เขาออก พักหลังนี้โจหลงๆ ลืมๆ ซึ่งรวมถึงการนัดพบกับโฮมี เดรโก สองครั้งเพื่อย้ายสินค้าจากงานที่ร้านคาร์ซแมนเพอร์ส เขาไม่ลืมไปที่ตู้สลอตแมชีนและไขว่ล้อให้แน่น แต่กว่าลอบเนอร์จะมาเข้ากะคืนนั้น โจก็ออกไปกับเอ็มมา กูลด์ อีกครั้ง

นับตั้งแต่คืนนั้นที่ร้านขายเหล้าเถื่อนชั้นใต้ดินในย่านชาร์ลส์ทาวน์ เขากับเอ็มมาก็เจอกันเกือบทุกคืน เกือบ...ไม่ใช่ทุกคืน บางคืนเธออยู่กับอัลเบิร์ต ไวต์ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่โจจัดว่าน่าหงุดหงิด แต่มันกำลังกลายเป็นสถานการณ์สุดทรมานอย่างรวดเร็ว

เวลาที่โจไม่อยู่กับเอ็มมา เรื่องเดียวที่เขาคิดถึงคือเมื่อไหร่เขาจะได้อยู่

กับเธอ และเมื่อพวกเขาพบกันจริงๆ ข้อเสนอที่ว่าจะไม่แต่งงานต้องตัวกันก็เปลี่ยนจากไม่น่าจะเกิดขึ้นเป็นข้อเสนอที่เป็นไปไม่ได้ เมื่อร้านขายเหล้าเถื่อนของลุงเธอปิด พวกเขามีเซ็กซ์กันที่นั่น เมื่อพ่อแม่และพี่น้องของเธอไม่อยู่ในอพาร์ทเมนต์ที่เธออยู่ร่วมกับพวกเขา พวกเขามีเซ็กซ์กันที่นั่น พวกเขามีเซ็กซ์กันในรถของโจและมีเซ็กซ์กันในห้องของเขาหลังจากที่เขาแอบพาเธอขึ้นทางบันไดหลัง พวกเขามีเซ็กซ์กันบนเนินเขาอันหนาวเหน็บ ในดงไม้ไร่ใบที่มองลงไปเห็นแม่น้ำมิสซิสซิปปี และบนชายหาดอันเย็นยะเยือกในเดือนพฤศจิกายนที่มองออกไปเห็นอ่าวแซวีนฮิลล์โคฟในย่านดอร์เชสเตอร์ ยิน นังนอน ไม่ต่างกันมากนักสำหรับพวกเขา ข้างใน ข้างนอก เหมือนๆกัน เมื่อพวกเขามีเวลาหนึ่งชั่วโมงอันเหลือเฟือด้วยกัน พวกเขาจะใช้มันอย่างเต็มที่ไปกับเทคนิคใหม่ๆ และทำใหม่ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะคิดค้นขึ้นมาได้ แต่เมื่อพวกเขามีเวลาแค่ไม่กี่นาที ไม่นานาก็เพียงพอ

สิ่งที่พวกเขาแทบไม่เคยทำเลยคือพูดคุย อย่างน้อยเรื่องที่คุณก็ไม่ได้เกี่ยวกับอะไรที่อยู่นอกเหนือขอบข่ายของการเสพติดกันเองที่ดูจะลึกล้ำสุดหยั่งถึงของพวกเขา

เบื้องหลังดวงตาสีซีดและผิวหนังสีซีดของเอ็มมามีบางอย่างขดตัวและถูกกักขัง และไม่ได้ถูกขังในลักษณะที่มันอยากออกมา ถูกขังในลักษณะที่ห้ามไม่ให้อะไรเข้าไป กรงเปิดออกเมื่อเธอรับเขาเข้าไปในร่างของเธอและตรานานเท่าที่พวกเขาจะประคับประคองการร่วมรักของพวกเขาเอาไว้ได้ ในช่วงเวลาเหล่านั้น ดวงตาเธอเปิดกว้าง ค้นหา และเขามองเห็นจิตวิญญาณของเธอในนั้น รวมทั้งแสงสีแดงของหัวใจและความฝันใดๆก็ตามที่เธออาจยึดเหนี่ยวในวัยเด็ก ไร้พินิจและการและเป็นอิสระจากห้องใต้ดินกับผนังอันมืดทึมและประตูที่ปิดล็อกชั่วคราว

แต่ทันทีที่เธอถอนตัวออกจากร่างเธอและลมหายใจเธอซาลงจนเป็นปกติ เขาจะเฝ้าดูสิ่งเหล่านั้นถอยห่างออกไปเหมือนกระแสน้ำ

แต่ไม่สำคัญหรอก เขาเริ่มสงสัยว่าเขาตกหลุมรักเธอ ในช่วงเวลาที่มีค่าเหล่านั้นเมื่อกรงเปิดออกและเขาได้รับคำเชิญให้เข้าไป เขาพบคนที่อยากเชื่อใจใครเหลือเกิน อยากรักใครเหลือเกิน ให้ตายเถอะ...อยากมีชีวิตอยู่เหลือเกิน

เธอแค่ต้องเห็นว่าเขาควค่าแก่การเสี่ยงที่จะเชื่อใจ รัก และใช้ชีวิต

และเขาจะควค่า

ฤดูหนาวปีนี้เขาจะอายุครบยี่สิบ และเขารู้ว่าอยากทำอะไรกับชีวิตที่เหลือ เขาอยากเป็นผู้ชายคนเดียวที่เอื้อมมาฝากความเชื่อมั่นทั้งหมดไว้

เมื่อฤดูหนาวค่อยๆผ่านพ้นไป พวกเขาทั้งสองก็เสี่ยงปรากฏตัวในที่สาธารณะด้วยกันสองสามครั้ง แต่ในคืนที่เธอมั่นใจว่าอัลเบิร์ต ไวต์ กับลูกน้องคนสำคัญของเขายกนอกเมือง และในสถานที่ที่เป็นของทิม ยิกกี หรือหุ้นส่วนของเขาเท่านั้น

หนึ่งในหุ้นส่วนของทิมคือฟิล เครกเกอร์ เจ้าของร้านอาหารเวนิเซียน-การเดนที่ชั้นหนึ่งของโรงแรมบรอมส์ฟีลด์ โจกับเอมมาไปที่นั่นในคืนหนาวจัดที่มีกลิ่นหิมะแม่ท้องฟ้าจะปลดปล่อย พวกเขากำลังฝ่าฝืนข้อห้ามและหมวกเสร็จตอนที่คนกลุ่มหนึ่งเดินออกจากห้องส่วนตัวหลังครัว และโจก็รู้ว่าพวกเขาเป็นใครจากควีนซิการ์และมิตรไมตรีอันพิถีพิถันในน้ำเสียงก่อนจะเห็นหน้าพวกนั้นเสียอีก...พวกนักการเมือง

เทศมนตรี กรรมการข้าราชการ สมาชิกสภาประจำเมือง หัวหน้าหน่วยดับเพลิง ร้อยตำรวจเอก และพนักงานอัยการ พวกเขาคือกลุ่มคนผู้แพรวพราว ยิ้มแย้ม และสกปรก ที่ทำให้ไฟในเมืองสว่างต่อไปอย่างริบหรี่ ทำให้รถไฟวิ่ง สัญญาณไฟจราจรทำงานอย่างฉิวเฉียด ทำให้ประชาชนรับรู้ว่าการบริการเหล่านั้นและอีกนับพันไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็กอาจสิ้นสุดลง จะสิ้นสุดลงถ้าไม่ใช่เพราะความเอาใจใส่อย่างสม่ำเสมอของพวกเขา

เขาเห็นพ่อขณะเดียวกับที่พ่อเห็นเขา มันชวนให้ว่าุ่นใจ เหมือนที่เป็นตามปกติถ้าพวกเขาไม่เจอกันมาสักพัก ด้วยเหตุผลเดียวกันนี้คือพวกเขาเป็นเหมือนเงาสะท้อนของกันและกัน พ่อของโจอายุหกสิบ เขามีใจตอนแก่หลังผลิตลูกชายสองคนในช่วงวัยหนุ่มที่เหมาะสมกว่า แต่ในขณะที่คอนเนอร์และแดนนี่มีร่องรอยทางพันธุกรรมของทั้งพ่อและแม่บนใบหน้า ร่างกาย และแน่นอนว่าความสูง (ซึ่งได้มาจากฝั่งตระกูลเฟนเนสซี ผู้ชายตระกูลนั้นตัวสูง) โจเหมือนพ่อของเขามาก ความสูงเท่ากัน โครงร่างแบบเดียวกัน กรามคมสัน

เหมือนกัน จมูกและโหนกแก้มสูง และตาที่หลุบเข้าไปในเบ้าลึกกว่าปกติ เล็กน้อยเหมือนกัน ซึ่งทำให้ยากมากที่ผู้คนจะอ่านออกว่าเขาคิดอะไรอยู่ ความแตกต่างเพียงอย่างเดียวระหว่างโจกับพ่อคือสี ตาของโจสีฟ้าในขณะที่ตาของพ่อสีเขียว ผมของโจเป็นสีข้าวสาลี ผมของพ่อเป็นสีป่าน นอกเหนือจากนั้น พ่อมองโจและเห็นวัยเยาว์ของตนกำลังลื้อเลียนเขา โจมองพ่อและเห็นรอยต่างบนผิวหนังกับเนื้อหนังหย่อนยาน ความตายยืนอยู่ปลายเตียงเขา ตอนตีสามพลางเกาะท้ออย่างร้อนใจ

หลังการจับมือบอกลาและการตบหลังสองสามที พ่อก็ปลีกตัวจากฝูงชนขณะที่พวกผู้ชายต่อแถวรับเสื้อโค้ต เขายืนตรงหน้าลูกชาย เขายื่นมือออกมา “สบายดีไหม”

โจจับมือพ่อ “ก็ดีครับ พ่อละ”

“เยี่ยม ฉันได้เลื่อนตำแหน่งเมื่อเดือนก่อน”

“รองผู้กำกับการแข่งขันปีตี” โจอกล่าว “ผมได้ข่าว”

“แล้วแหละ ทุกวันนี้แก่ทำงานที่ไหน”

คุณคงต้องรู้จักธอมัส คอฟลิน มานานจึงจะสังเกตเห็นผลกระทบของแอลกอฮอล์ในตัวเขา คุณไม่มีทางพบได้ในการพูด ซึ่งยังคงลื่นไหลหนักแน่น และมีระดับเสียงสม่ำเสมอ แม้ดื่มเหล้าโอริซันต์ไปแล้วครึ่งขวด ไม่มีทางพบได้ในดวงตาใสเหมือนแก้ว แต่ถ้าคุณรู้ว่าต้องมองตรงไหน คุณจะพบบางอย่างที่เป็นอันตรายและมีความเป็นนักล่าในความเปล่งปลั่งของใบหน้าอันหล่อเหลา บางอย่างที่ยังประหม่นคุณ เจอจุดอ่อนของคุณ และพิจารณาว่าจะกินมันดีไหม

“พ่อ” โจอกล่าว “นี่เอ็มมา กูลด์”

ธอมัส คอฟลิน จับมือเธอและจูบข้อนิ้ว “ยินดีครับ มิสกูลด์” เขาเอียงศีรษะให้หัวหน้าพนักงานต้อนรับห้องอาหาร “เจอราร์ด ขอเีตะหัวมุนะ” เขายิ้มให้โจกับเอ็มมา “จะรังเกียจไหมถ้าฉันร่วมวงด้วย หิวจะแย่แล้ว”

*BPD ย่อมาจาก Boston Police Department หรือกรมตำรวจบอสตัน

พวกเขากินสลัดอย่างเพลิดเพลินมากพอ

ธอมัสเล่าเรื่องราววัยเด็กของโจ ซึ่งประเด็นของเรื่องคือโจเป็นเด็กชนไม่เปลี่ยนแปลงไหน ว่าเรিংและมีชีวิตชีวาแค่ไหน ในการรื้อฟื้นความหลังของพ่อ เรื่องราวเหล่านั้นเป็นเรื่องราวแปลกประหลาดที่เหมาะสมให้แฮล โรช^๒ สร้างเป็นภาพยนตร์สั้นเพื่อฉายรอบบ่ายวันเสาร์ พ่อของเขาละตอนจบของเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งก็คือด้วยการตีหรือฟาดด้วยสายหนัง

เอ็มมาี่ยมและหัวเราะเบาๆ ในจุดที่เหมาะสม แต่ใจดูออกว่าเธอเสแสร้ง พวกเขาทุกคนเสแสร้ง โจและธอมัสแสร้งทำเป็นผูกพันกันด้วยความรักระหว่างพ่อลูก และเอ็มมาก็แสร้งทำเป็นไม่สังเกตเห็นว่าพวกเขาไม่ได้เป็นเช่นนั้น

หลังเรื่องราวของโจวัยหกขวบในสวนของพ่อ เรื่องราวที่ได้รับการบอกเล่าหลายรอบเหลือเกินในช่วงเวลาหลายปีจนโจเดาจังหวะการหยุดพักหายใจของพ่อได้ ธอมัสก็ถามเอ็มมาว่าครอบครัวเธอมีภูมิลาเนาอยู่ที่ไหน

“ชาร์ลส์ทาวน์ค่ะ” เธอกล่าว และโจก็กังวลว่าเขาได้ยินแว่วทำหยาในน้ำเสียงเธอ

“ไม่ ฉันหมายถึงก่อนพวกเขาที่นี่นะ เห็นได้ชัดว่าเธอเป็นคนไอริช เธอรู้หรือป่าวว่าบรรพบุรุษของเธอเกิดที่ไหน”

บริกรเก็บจานสลัดขณะที่เอ็มมากล่าว “พ่อของแม่มาจากมณฑลเคร์รี่ และแม่ของพ่อมาจากเมืองคอร์คค่ะ”

“ฉันมาจากนอกเมืองคอร์ค” ธอมัสกล่าวด้วยความปิติยินดีผิดธรรมดา เอ็มมาจิบน้ำแต่ไม่พูดอะไร ส่วนหนึ่งของเธอหายไปอย่างฉับพลัน โจเคยเห็นเหตุการณ์แบบนี้มาก่อน เธอมีวิธีตัดขาดจากสถานการณ์ตรงหน้า ถ้าเธอไม่ชอบใจ ร่างของเธอยังอยู่ เหมือนบางอย่างถูกทิ้งไว้บนเก้าอี้ระหว่างที่เธอหลบหนี แต่แก่นของเธอ อะไรก็ตามที่ทำให้เอ็มมาเป็นเอ็มมาหายไป

“นามสกุลก่อนแต่งงานของเธอคืออะไร คุณย่าของเธอล่ะ”

^๒ Harold Eugene Roach (ค.ศ. ๑๘๙๒-๑๙๙๒) ผู้อำนวยการสร้าง ผู้กำกับ และนักแสดงชาวอเมริกันตั้งแต่ทศวรรษ ๑๙๑๐ ถึง ๑๙๙๐ เป็นที่รู้จักในฐานะผู้อำนวยการภาพยนตร์ตลกชุด “Laurel and Hardy”

“ฉันไม่รู้ค่ะ” เธอกล่าว

“เธอไม่รู้รี”

เอ็มมายักษ์ไหล “อย่าเสียไปแล้ว”

“แต่นั้นเป็นมรดกตกทอดของเธอละ” ธอมัสสับสน

เอ็มมายักษ์ไหลอีกครั้งเป็นการตอบรับ เธอจุดบุหรี่ ธอมัสไม่แสดงปฏิกิริยา แต่ใจรู้ว่าเขาตกตะลึง พวกเด็กสาววัยรุ่นทำให้เขาตกใจกลัวในหลายระดับ ผู้หญิงสูบบุหรี่ อวดต้นขา คอเสื้อปาดลึก แสดงอาการเมาในที่สาธารณะโดยไม่ละอายหรือกลัวคำครหาของชาวบ้าน

“เธอรู้จักลูกชายฉันมานานแค่ไหนแล้ว” ธอมัสยิ้ม

“สองสามเดือน”

“พวกเธอสองคน...”

“พ่อ”

“โจเซฟ”

“เราไม่รู้ที่เราเป็นอะไร”

เขาแอบหวังว่าเอ็มมาจะถือโอกาสนี้ไขความกระจ่างว่าที่จริงแล้วพวกเขาเป็นอะไรกัน แต่แทนที่จะทำอย่างนั้น เธอกลับตัวดสายตามองเขาอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นการถามว่าพวกเขาต้องนั่งอยู่ตรงนี้อีกนานแค่ไหนและกลับไปสูบบุหรี่ต่อ ดวงตาของเธอล่องลอยไร้จุดโฟกัสไปทั่วห้องอันโอโถง

อาหารจานหลักมาถึงที่โต๊ะ และพวกเขาก็ใช้เวลายี่สิบนาทีหลังจากนั้นพูดคุยเรื่องคุณภาพของสติก ซอสเบอร์เนส และพรมไหมที่แครกเกอร์เพิงปูเมื่อไม่นานนี้

ระหว่างกินของหวาน ธอมัสจุดบุหรี่ของตน “เธอทำงานอะไร ที่รัก”

“ฉันทำงานที่ร้านขายเครื่องเรือนปาปาติคัสค่ะ”

“แผนกไหน”

“เลขานุการ”

“ลูกชายฉันไปขโมยโซฟาไหม พวกเธอถึงได้เจอกัน”

“พ่อ” โจกล่าว

“ฉันแค่สงสัยว่าแกสองคนเจอกันได้ยังไง” พ่อของเขากล่าว

เอ็มมาจูดบุหรีและมองออกไปนอกห้อง “ที่นี่หรือจริงๆ”

“ฉันแค่รู้ว่าลูกชายฉันทำมาหากินอะไร ฉันได้แต่ทักท้วงเอาไว้ถ้าเธอบังเอิญเจอเขา ก็คงเป็นระหว่างการทำอาชญากรรมหรือในสถานประกอบการที่มีพวกอันธพาลอยู่เต็ม”

“พ่อ” โจกล่าว “ผมหวังว่าเราจะกินมื้อค่ำกันอย่างราบรื่น”

“ฉันว่าเราก็เพิ่งทำแบบนั้น ไซ้โหมมิสกูลด์”

เอ็มมามองมาที่เขา

“คำถามของฉันในคืนนี้ทำให้เธออึดอัดรีเปล่า”

เอ็มมาจ้องตาเขาด้วยแววตาเย็นชาของเธอ แววดตาที่อาจทำให้ชั้นน้ำมันดินที่เพิ่งปะบนหลังคาหมาดๆ กลายเป็นน้ำแข็ง “ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร ฉันไม่สนใจนักหรอก”

ธอมัสเอนหลังพิงเก้าอี้และจิบกาแฟ “ฉันพูดเรื่องที่เธอเป็นเด็กสาวประเภทที่คบค้ากับอาชญากร ซึ่งอาจไม่ดีที่สุดต่อชื่อเสียงเธอ เรื่องที่อาชญากรคนดังกล่าวบังเอิญเป็นลูกชายฉันไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือ ลูกชายฉัน ไม่ว่าจะป็นอาชญากรหรือไม่ ยังคงเป็นลูกชายฉัน และฉันก็มีความรู้สึกให้เขาเหมือนที่พ่อแม่ให้ลูก ความรู้สึกที่ทำให้ฉันตั้งคำถามต่อความเฉลียวฉลาดของเขาที่ไปคบค้ากับผู้หญิงประเภทที่คบค้ากับอาชญากรด้วยความเต็มใจ” ธอมัสวางถ้วยกาแฟกลับลงบนจานรองและยิ้มให้เธอ “เธอตามทั้งหมดนั้นทันไหม”

โจยืนขึ้น “เออละ เราจะไปกันแล้ว”

แต่เอ็มมาไม่ขยับ เธอวางคางลงบนสันมือและพิจารณาธอมัสครุ่นใหญ่ บุหรีใหม่ซ่าๆ อยู่ข้างหูเธอ “ลุงฉันอยู่ถึงตำรวจคนหนึ่งที่รับเงินเขา ชื่อคอฟลิน ไซ้คุณรีเปล่า” เธอผินยิ้มให้เขาเหมือนที่เขาทำและดูดบุหรี

“ลุงคนนี่ของเธอคงเป็นลุงร็อบบี้หรือที่ทุกคนเรียกว่าโบ๊โบ้”

เธอกะพริบตาเป็นการยืดยุ่น

“เจ้าหน้าที่ตำรวจที่เธอพูดถึงชื่อเอลมอร์ คองคลิน มิสกูลด์ เขาประจำอยู่ที่ชาร์ลส์ทาวน์และเป็นที่รู้จักกันว่รีดีได้เงินจากสถานประกอบการผิดกฎหมายของโบ๊โบ้ ฉันแทบไม่เคยไปที่ชาร์ลส์ทาวน์ด้วยตัวเอง แต่ในฐานะรองผู้กำกับการ

ฉันยินดีให้ความสนใจสถานประกอบการของลุงเธอเป็นพิเศษ” ธรอมบี้ก็หันมูทรี
 ของเขา “นั่นจะทำให้เธอพอใจรีเปล่า ที่รัก”

เอื้อมมายื่นมือให้ใจ “ฉันต้องเติมแป้ง”

ใจให้เงินสำหรับทิปผู้ดูแลห้องน้ำหญิงและพวกเขาก็ก็นำเธอเดินตัด
 ห้องอาหาร ใจสงสัยว่าเธอจะกลับไปที่โต๊ะหรือไปรับเสื้อโค้ตและเดินต่อไป
 กันแน่

พ่อของเขาเหยิบนาฬิกาพกจากเสื้อกั๊กและสับดม้นเปิด ปิดม้นเสียงดัง
 อย่างรวดเร็วพอกันและเก็บมันกลับเข้ากระเป๋า นาฬิกาเป็นสมบัติล้ำค่าที่สุด
 ของชายชรา นาฬิกาปาเต็ก ฟิลิปป์สิบแปดกระดี่ที่กรรมการผู้จัดการธนาคาร
 ผู้กตัญญูมอบให้เขาเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน

ใจถามเขา “ทั้งหมดนั้นจำเป็นด้วยหรือ”

“ฉันไม่ได้เป็นคนหาเรื่องนะ โจเซฟ เพราะฉะนั้นอย่าวิจารณ์ฉันที่จบ
 มัธยมแบบนั้น” พ่อของเขาเอนหลังพิงเก้าอี้และยกขาขึ้นไขว่ห้าง ชายบางคน
 สวมใส่อำนาจเหมือนมันเป็นเสื้อโค้ตที่พวกเขาใส่ไม่พอดีหรือหยุดเกาไม่ได้
 ธรอมบี้ คอฟลิน สวมใส่อำนาจของเขาเหมือนมันถูกตัดเย็บขึ้นสำหรับเขา
 โดยเฉพาะจากกรุงลอนดอน เขามองสำรวจห้องและพยักหน้าให้คนสองสาม
 คนที่เขารู้จักก่อนจะกลับมามองลูกชาย “ถ้าฉันคิดว่าแกแค่อยากก้าวหน้า
 ด้วยการเดินบนเส้นทางที่ไม่เป็นไปตามแบบแผนของสังคม แกคิดว่าฉันจะ
 มีปัญหาหรื”

“ใช่” โจกล่าว “ผมคิด”

พ่อเขาส่งยิ้มอันอ่อนโยนและยกไหล่อย่างอ่อนโยนกว่าเป็นการตอบรับ
 “ฉันเป็นเจ้าของหน้าที่ตำรวจมาสิบเจ็ดปี และฉันก็เรียนรู้เรื่องหนึ่งที่สำคัญกว่า
 เรื่องไหนๆ”

“ว่าอาชญากรรมไม่ทำเงิน” โจกล่าว “วันแต่ว่าเราจะลงมือในระดับ
 องค์กรสำคัญ”

ยิ้มอ่อนโยนอีกครั้งและเอียงศีรษะเล็กน้อย “ไม่ โจเซฟ ไม่ สิ่ง
 ที่ฉันเรียนรู้คือความรุนแรงออกลูกออกหลาน และลูกๆ ที่ความรุนแรงของแก
 ผลิตก็จะต้องกลับมาหาแกในรูปแบบที่โหดเหี้ยมไร้เหตุผล แกจะจำไม่ได้ว่า

พวกนั้นเป็นลูกของแก แต่พวกนั้นจะจำแกได้ พวกนั้นจะหมายหัวแกว่าสมควรได้รับการลงโทษ”

โจเคยฟังแบบฉบับอื่นของคำพูดนี้ตลอดช่วงเวลาหลายปี สิ่งที่พ่อของเขาไม่รับรู้ นอกจากความจริงที่ว่าเขาพูดเรื่องเดิมซ้ำๆ คือทฤษฎีทั่วไปใช้ไม่ได้กับคนบางคน ไม่ใช่ถ้าผู้คนหรือบุคคลดังกล่าวมุ่งมั่นพอที่จะสร้างกฎของตัวเองและฉลาดพอที่จะทำให้ผู้อื่นเล่นตามกฎนั้น

โจอายุแค่นี้สิบ แต่เขารู้แล้วว่าเขาเป็นคนประเภทนั้น

แต่เพื่อให้ชายชราพอใจ ไม่มีเหตุผลอื่น เขาจึงถาม “แล้วลูกหลานผู้โหดเหี้ยมพวกนี้ลงโทษผมด้วยเรื่องอะไรนะ”

“ความสะเพร่าในการแพร่พันธุ์ของแกนะสิ” พ่อเขาโน้มตัวมาข้างหน้าวางศอกบนโต๊ะ ฝ่ามือประกบกัน “โจเซฟ”

“โจ”

“โจเซฟ ความรุนแรงให้กำเนิดความรุนแรง มันเป็นกฎตายตัว” เขาคลายมือออกจากกันและมองลูกชาย “สิ่งที่แกปล่อยออกไปสู่โลกจะกลับมาเล่นงานแกเสมอ”

“ครับ พ่อ ผมเคยอ่านหนังสือปจฺจาวลิศนาแล้ว”

พ่อของเขาเอียงศีรษะเป็นการรับรู้ขณะที่เอื้อมออกจากห้องน้ำหญิงและเดินไปยังห้องเก็บเสื้อโค้ต สายตาเขาตามติดเธอ เขาพูดกับโจ “แต่มันไม่เคยย้อนกลับมาในแบบที่แกคาดเดาได้”

“ผมแน่ใจว่าเป็นอย่างนั้น”

“แกไม่แน่ใจอะไรทั้งสิ้น ยกเว้นความแน่ใจของตัวเอง ความมั่นใจที่แกไม่มีมักเรืองแสงสว่างไสวที่สุดเสมอ” ธรณีสัณฐานเอื้อมมายืนตัวให้พนักงานสาวรับฝากเสื้อโค้ต “เธอมีเสน่ห์ชวนมองนะ”

โจไม่พูดอะไร

“แต่นอกเหนือจากนั้น” พ่อของเขากล่าว “ฉันไม่เข้าใจว่าแกเห็นอะไรในตัวเธอ”

“เพราะเธอมาจากชาร์ลส์ทาวน์หรือ”

“อืม เรื่องนั้นไม่ช่วยอะไร” พ่อของเขาถาม “พ่อเธอเป็นแมงดามาก่อน

และลุงของเธอก็ฆ่าคนอย่างน้อยสองคนเท่าที่เราารู้ แต่นั่นมองข้ามทั้งหมดนั้นได้ โจเซฟ ถ้าเธอไม่...”

“อะไร”

“ตายด้าน” พ่อของเขาดูนาฬิกาอีกครั้งและแทบข่มอาการสั่นจากการหนาวไว้มองอยู่ “ตึกแล้ว”

“เธอไม่ได้ตายด้าน” โจกล่าว “บางอย่างในตัวเธอแค่หลับอยู่”

“บางอย่างนั่นนะ” พ่อกล่าวเมื่อเอื้อมมาเดินกลับมาพร้อมเสื้อโค้ตของพวกเขา “มันไม่ตื่นขึ้นอีกครั้งหรอกนะ ไอ้ลูกชาย”

บนถนน โจกล่าวขณะเดินไปที่รถ “คุณเต็มที่กว่านี้ไม่ได้หรอก”

“อะไร”

“มีส่วนร่วมในบทสนทนา เข้าสังคม”

“ตลอดเวลาที่เราอยู่ด้วยกัน” เธอกล่าว “สิ่งเดียวที่คุณพูดถึงคือคุณเกลียดชายคนนั้นแค่ไหน”

“ตลอดเวลาหรอก”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้”

โจส่ายหน้า “และผมก็ไม่เคยพูดว่าผมเกลียดพ่อ”

“งั้นคุณพูดว่าอะไร”

“ว่าเราเข้ากันไม่ได้ เราไม่เคยเข้ากันได้”

“แล้วเพราะอะไร”

“เพราะเราแหม่งเหมือนกันเกินไปนะสิ”

“หรือเพราะคุณเกลียดเขา”

“ผมไม่ได้เกลียดเขา” โจกล่าว รู้ดีเหนือสิ่งอื่นใดว่ามันคือความจริง

“งั้นบางทีคุณน่าจะป็นขึ้นเตียงกับเขาอะ”

“อะไรนะ”

“เขานั่งอยู่ตรงนั้นและมองฉันเหมือนเป็นเดนมนุษย์ ถ้ามถึงครอบครัวฉันเหมือนเขารู้ว่าเราไม่มีชาติตระกูลย้อนกลับไปถึงตอนอยู่ประเทศเก่า แล้วเรียกฉันว่า *ทีรัก เนียนะ*” เธอยื่นตัวสั่นบนทางเท้าขณะที่หิมะเกล็ดแรกปรากฏ

ให้เห็นจากท้องฟ้าสีดำเบื้องบน น้ำตาเริ่มไหลจากดวงตา “เราไม่ใช่คน เราไม่น่านับถือ เราเป็นแค่ตระกูลกุลกุลด์จากถนนยูเนียน เดนมุนษย์ยาน ชาร์ลส์ทาวน์ เราถูกลูกไม้ให้มานับบอของคุณ”

โยกมือทั้งสองขึ้น “นี่มันมาจากไหนกันเนี่ย” เขาเอื้อมไปหาเธอและเธอก็ก้าวถอย

“อย่าโดนตัวฉัน”

“ก็ได้”

“มันมาจากชีวิตของการโดนคนอย่างพ่อคุณวางมาดใส่และไม่แยแส โอเคไหม พวกที่ ที่ ที่ ที่เข้าใจผิดว่าความโหดดีเป็นความเหนือกว่า เราไม่ค่อยไปกว่าคุณ เราไม่ใช่ชยะ”

“ผมไม่ได้พูดว่าคุณเป็น”

“เขาพูด”

“เปล่า”

“ฉันไม่ใช่ชยะ” เธอกระซิบ ปากเธออ้าออกเล็กน้อยรับยามราตรี หิมะผสมกับน้ำตาที่ไหลอาบหน้า

เขายื่นแขนทั้งสองออกมาและก้าวเข้าไปใกล้ “ได้ไหม”

เธอก้าวเข้ามาในอ้อมกอดของเขาแต่เก็บแขนไว้ข้างตัว เขากอดเธอแนบกายและเธอก็ร้องไห้แนบอกเขา เขาก็บอกเธอซ้ำๆว่าเธอไม่ใช่ชยะ เธอไม่ค่อยไปกว่าใคร และเขาก็รักเธอ เขารักเธอ

ภายหลัง พวกเขานอนบนเตียงระหว่างที่เกล็ดหิมะหนาและเปียกชื้นโถมตัวชนหน้าต่างเหมือนผีเสื้อกลางคืน

“นั่นมันอ่อนแอ” เธอกล่าว

“อะไรเธอ”

“บนถนน ฉันอ่อนแอ”

“คุณไม่ได้อ่อนแอ คุณซื่อสัตย์”

“ฉันไม่ร้องไห้ต่อหน้าคนอื่น”

“อืม คุณร้องต่อหน้าผมได้”

“คุณบอกว่าคุณรักฉัน”

“ใช่”

“จริงเหรอ”

เขามองตาสี่ข้างของเธอ “จริง”

หลังจากผ่านไปหนึ่งนาที เธอก้าว “ฉันพูดตอบไม่ได้”

เขาบอกตัวเองว่านั่นไม่เหมือนการพูดว่าเธอไม่รู้สึกละ

“โอเค”

“โอเคจริงเหรอ เพราะผู้ชายบางคนอยากฟังฉันพูดตอบ”

ผู้ชายบางคนมีผู้ชายก็คนบอกเธอว่าพวกเขารักเธอก่อนที่จะเจอเขา

“ผมแกร่งกว่าพวกนั้น” เขากล่าวและนึกหวังให้มันเป็นจริง

หน้าตาสันระรัวในลมกระโชกเดือนกุมภาพันธ์อันมืดมิดและแตร
หมอกหอน ในจัตุรัสสกอลเลย์ด้านล่าง แตรรถหลายคันก็ส่งเสียงดังด้วย
ความโกรธเคือง

“คุณต้องการอะไร” เขาถามเธอ

เธอยกไหล่ กัดหนังข้างเล็บมือ และจ้องมองข้ามร่างเขาออกไป
นอกหน้าต่าง

“ให้หลายเรื่องไม่เคยเกิดขึ้นกับฉัน”

“เรื่องอะไร”

เธอส่ายหน้า ล่องลอยไปจากเขาแล้ว

“แล้วก็แสงแดด” เธอเพิ่มพาลังผ่านไปครู่หนึ่ง ริมฝีปากหลับไหล
บวมเป่ง “แสงแดดเยอะๆเลย”